

העולם הזה

העורך:
אורי אבנרי
עורך משנה:
ש' ז' ו' ס' כ' ה' ז'

עורך סגנון:
דב איתן
צלם ראשי:
דוד רובינדר

עורכי מדורים:
מיכאל אלמז, יחיאל בשן, ניצה נבי, איתמר עילם.
משתתפים קבועים:
יעקב ביתן, רפאל חייט, פיליפ טימארי, יצחק לבני, רפאל סלע
סופרי חוץ:
דוד בן-דוד, נביראל דנון, שמואל מירון.
דפוס ישראל בע"מ. הפצה: פלם בע"מ.

השבועון הסצור לאינפורמציה

המערך והמנהלה:
רחוב גליקסון 8, תל-אביב
(ליד תיאטרון "א ה ל")
ת.ד. 136, טל. (ומני) 6672
מען למכריקים: "עולמפרס"

מו"ל: העולם הזה בע"מ;

מתנדבים למעשים

דבריו הנרגשים של אורי אבנרי במכתבו לקוראים (העולם הזה 731) מלהבים בעבר היו דבריו מלווים במעשים. מדוע לא עכשיו? אם יחפשו מתנדבים לפעולה מוחשית, ימצאו אותם בין אלפי הקוראים הצעירים והנשכחים. אני אחר מהם.

יצחק אליון, תל-אביב

פקודה מגובה

אני אומר לכם כאשר אני קבלתי הוראה מלמעלה. השם ישכרכם ויחייכם ויתן לכם משאלות לבכם לטובה על זה שרוצים אתם לנלות לאור את העוול שנעשה כלפי מצד עם ישראל העתיר לתת דין וחשבון לפני קודשא ברוך הוא על הדבר הזה (העולם הזה 730), ואם כי במקרה שעם יש ראל ירצה להתפטר ממשפט ומדין קשה זה, עליו להתחייב בכל תוקף להחזיר לי את ילדי באופן אוטומטי, אחרת עם ישראל יצטרך לסבול קשה את צרותיו הטראגיות והמדיניות ביותר.

יהודה תנן בן-דוד, הנקרא והמכונה יוחנן המנחם

מכתב טבעוני

למהוני מצאתי כתובים (716) "מכתב שנשלח על ידי משה פרובינור, טבעון, שלא כתבתי אותו, ודפי כל ידיעותי אין אדם אחר בשם זה בטבעון, אני מניח שמישהו השתמש בשמי ללא נטיית רשות.

משה פרובינור, טבעון
לצערנו של העולם הזה אין בכוחו למנוע "בדיחות" מסוג זה, ועם הקורא פרובינור הסליחה.

ברווז צבאי

האם הברווז הצבאי (במו עיני, העולם הזה 730) היה צלוי או לא? אם כן, נא לשלוח לי חלק. מרים שלמון, בת-ים
הברווז הוא, לרוע המזל, פרי המצאתו של המגיה בלבד שחלומותיו נדדו משולחן התיגה לשטחים מאושרים יותר. כותרת הבדיחה היתה: "ברווז צבאי".

בזר מצרי

אולי תוכלו לענות לי כמה ערכו של הבזר שצויץ למאמר על מצרים (העולם הזה 727)?
נעים מורחי, ירושלים

דוקשים קדושים

סדר דפוס העולם הזה (726) הוכיח שוב כש"רונות בלתי מצויים בהפכו את "חמישית הדוק" שיש" שלנו ל"חמישית הקדושים". לדאבונו אין עדיין חילת-קדושה מעל לראשינו (אולי מפני

שלא הניעו כל כך נבזה), ואין לנו כל רצון ל"הפוך ל"קדושים" בטרם זמן.
קבוצת מכבי, עמוס, רחובות

במו עיני "לא כא בחשבון"

כאשר איש מפרסם ניסה להשפיע על עור לה תימני להצטרף למפלגתו הסביר לו:

"כשנגיע לשלטון נח"רים את כל ההון במדינה ונחלקו ש"וה בשווה בין כל האזרחים במדינה". וכמה יקבל כל אחד? שאל העולם התעניינות.

"כמאתיים לירות לנפש", השיב התועמלן אחר ששקל רגע בדעתו.

"לא. לא בא בחשבון בשילי", ענה העולה באכזבה. "לי יש בבית מאתיים וחמישים לירות".

הקורא אברהם טריגודה, ירושלים, אי-סישקין 53, זכה בפרס של 1.000 (בלי התחרות).

בזר לסנובים

בשמחה מהולה בנוריות קראתי את הרשימה "הקריולרים אינם" (העולם הזה 730). שמחתי שישנו עוד ראש עיר הנפנה למפעל אנושי כה נאה, חזק בספולו הנאה בעירו ובכעיותיה. ראוי שראש עירנו, מר ישראל רוקח, ילמד מאבא חושי לטפל יותר בכעיות העיר כגון קניו רחובות ה"פחיתים והעיר ובקירק נקני חוף הים המזוהה, ולא יבזבז בחצות זמנו (כראש העיר) בכנסת בירושלים, ובאשר לאותם הקריולרים והקאדיל"קיים שלא התנדבו למפעל אנושי זה, במחנני ש"רבים מהם יכלו להתנדב (אד) המשיכו לבזבז בזיון כריזלי, בלי תועלת כלל. הבזר לסנובים הלי לו כל הכבוד לאבא חושי.

ישראל רביש

תושב תל-אביב זה 17 שנה
לדעתי נתפתיתם לתככים מפלגתי וזו של מפא"י.
דוד איזנברג, ירושלים

אין העולם הזה בודק את הציצית המפלגתית של מפעל חיוב.

נערת המקהדה ונער הפז

ממתי שלי ויזנרם, על 162 הס"מ שלה, "קטנת קומה" (העולם הזה 731)? אני איני מניעה אפילו ל-161 ס"מ, וכל הבחורים שהכרתי מצאו עד כה שאני די נבונה בשבילם.

רות שלומי, חיפה
הקוראה רות עומדת בהחלט על הגובה.

כיצד מצא כתב העולם הזה ששלי ויזנרם ופרי כ"ז נרנני? נשואים? הריש לו אינפורמציה אינ"ימיית יותר מאשר אלה המוענים את החיפוף או שמא יש לבושה נשואים בעינים מובן אחר מאשר בעיני אנשים פשוטים?

חנה גרובר, חיפה
נראה שהעולם הזה הדביר אפילו את הק"צב ההוליוודי.

כריכה טבריינית

אני משתגע לכרוך את העולם הזה, אבל אין כאו סנה פלם. מה עלי לעשות?
יחיאל כהן, טבריה

(א) לא להשתגע, (ב) לפנות למר ירקוני, עילידי תחנת אגד, טבריה. מחיר הכריכה בכל הארץ - 1.350 ל"י.

ה ש ע ר

כמה אלפי בחורות יפות בארצות-הברית נוטשות מדי שנה את בתי הוריהן. עוברות לעיר הגדולה כדי לנסות את מזלן במקצוע הקוסם לכולן: דוגמניות. אחדות מהן מצליחות, רואת את תמונותיהן במודעות-הענק של ביח"ר למשתחששיניים אי לגריינייליון, רובן חוזרות הביתה, מאוכזבות.

בארץ לא היה עד כה מקום לדוגמניות מקצועיות - החברות הגדולות אינן מבינות בערך הפרסומת, ואם הן מבינות - אין להן מה למכור. בשעה שבחזרה חלמה ללבוש כובץ גרב או להתעסק במכשירי אלוט לא היה שדה-בתוליו נוח לגידול של דוגמניות. אולם בינתיים השתנה הכל, וכאן, כמו באמריקה, החל החלום מה שרשים בלבבות.

מינה ליפניק, בת ה-21, שמשכה את תשומת לב הצופים כשהופיעה, לבושת פרוות מפוארות, בתצוגת-הפרוות שנתקיימה השבוע בתל-אביב (ראה במדינה), רוצה להיות דוגמנית מקצועית. אם לא בישראל, תנסה את מזלה - כך היא מקווה - באמריקה. החלום גולד כשנבחרה שלוש פעמים כמלכת יופי של נשים. כשעמדה על הבמה, כאחת מ-20 המועמדות למלכות-היופי הרשמית, טפח לה מישוהו על הגב, הזמין אותה להופיע בתצוגת השבוע.

מינה אינה חסרת נסיונות. אומרת היא: על חיי אפשר לכתוב רומאן. כשהייתה בת 17 החליטו הוריה שיש לחתנה, השיאהו לבחור בן עירה. כעבור שלושה חדשים נפרדו. אחר שולד בנה (שהוא כיום בן שלוש ושוב מדי מכדי לבקר בגן) נתגרשה. מסקנתה של מינה: אסור להתחתן לפני גיל 25, ואסור להתחתן בלי אהבה.

וכמסקנת-לוחאי: כל הבחורים מנוולים.

ראל אך ניהל את מחלקת התעמולה. קורא אחר בא לתבוע את עלבוננו של גדעון (הוא אברהם תהומי) אשר ההבלגה נשברה בשעה שהיה מפקד האצ"ל, אם כי הקף התגובה היה אז קטן. גדעון היה מפקד ההגנה בירושלים בימי מאורעות תרפ"ט, והוא שיסד את הארגון הצבאי הלאומי לאחר שפרש מההגנה. עודדוהו לכך רבייונוסיסטים ואז"ר חים קיצוניים מן הציר"נים הכלליים והמזרחי. בפי האזרחים אמנם כו"נה הארגון גם "הגנה לאומית" או "הגנה ב", אולם השם הרשמי, בנו"ס שבועת האימונים, היה גם אז הארגון הצ"באי הלאומי. לאחר שגד"עון, יחד עם האזרחים, חזר להגנה, היה מפקד אצ"ל רוברט ביטקן, מי שהיה קודם לכן נציב

בית"ר בסין וקצין צבא מקצועי. הוא הרחיב את היקף התגובה (שבירת ההבלגה), הכניס דירוג צבאי חדש (רודן, אלוף, שרן, גונדר, סמל). הוא נאלץ, על ידי הצה"ר, להתפטר, משום שהתקשר בחשאי עם קבוצה שמחזקת ארגון, שהיתה גם קבוצה או"ר וזיציונית לצה"ר, ושניסתה בלא הצלחה ל"בצע שוד בבנק הפועלים. נסיון בלתי מוצלח זה גרר אחריו ויכו"חים רבים וביטקר פוטר.

אחר פטורי ביטקר בחרה המפקדה בר"זיאל ל"ראש המפקדה" (שלא היה עוד מפ"קד אלא רק "ראשון בין שווים") ותואר ה"מפקד בוטל. סגנו של רזיאל היה חנון סטר"ליק, שהיה אחראי לפעולות הארגון בשעה שרזיאל השתתף בוועידת פאריס. רזיאל נאסר עם שובו, ואז נבחר סטר"ליק לראש המפקדה וא"ר על ידי ז'בוטינסקי. בימי כהונתו הותקף, ב"פעם הראשונה בתולדות הישוב, כפר ערבי, (כיר עדס שליד מגדאל) וה"חלה הפעולה נגד המ"שלה האנגלית (פיצוץ תאי הטלפונים).

פרשה שעודה לוטה בערפל היא פרשת הה"ס המדומה בין יאיר והממשלה האיסלקית ב"ימי המלחמה. אחד מראשי לח"י לשעבר טוען, במכתבו למערכת, כי ההסכם לא נחתם על ידי יאיר, מכיון שיאיר ידע כי הנציג האיסלקי המדומה, שניהל את המשא ומתן (ושהיה, אגב, יהודי) לא היה אלא איש האינטליגנציה. מכיון שנוסח ההס"כ נפל, עם שאר הדוקומנטים של הבולשת הבריטית, היה מעניין לברר את הדבר על ידי פרסום ההסכם במשהמל.

פרשה מעניין מאד נתקבל מחנוך סטרליץ (קלעי) איש כפרסבא, ששמו היה ידוע בשעתו למקורבי המחתר. כותב סטרליץ: "תמה אני על שום מה ייחסת ליאיר ז"ל - האיש שהצליח להשיג נשק בשביל האצ"ל מממשלת פולין ושנתן נפשו על קידוש הארצות של מלחמה בשלטון הזר - את הת"קופה שבה כיהנתי אני כראש המפקדה של הארגון הצבאי הלאומי בארץ-ישראל, תקופה שהחלה עם מאסרו של דוד רזיאל ז"ל ונסתיימה עם המאסר הידוע של ה"חמשה ערב פרוץ המלחמה העולמית השנייה. יאיר ז"ל מילא תחת פקודתי תפקידים מדיניים שונים, ובפרק הזמן שהיה בארץ יש"

האם אין בין כל חברי המערכת וארבעת העור"כים לסנובים אחר היוע עברית? הנה כתוב במ"דור המפרסם (העולם הזה 725): "לבסוף המריאו חברי הפועל בליף ששי, אך נאלצו, בגלל העיר כוב כיצאה, לוותר על חנייתם בצדפת". הידוע לכם שילי ששי הוא חמישי בלייה, לפני חצות? כי

1.500.000 גליונות

מאז עבר העולם הזה לידי המערכת הנוכחית מקפידה ההנהלה על מספר הגליונות המוצאים וממכרים מדי שבוע. השבוע מתקרב מספר זה לסימן המליון וחצי, בשבוע הבא יעבור אותו. אין מספר זה כולל, כמובן, את גליונות העולם הזה שהופיעו משך 13 השנים של קיומו בימי המערכת הקודמת, בראשות אורי קיסרי.

באחד הגליונות שיופיעו בשבוע הבא יהיה סימן מיוחד, שיעיד כי זהו הגליון ה-1.500.001. האדם שירכוש גליון זה יזמן עילוי העולם הזה לבנות חופשה של שבוע באחד מבתי המלון המהדרים ביותר בארץ.

ההזדמנות לזיהוי הסימן יבואו בשבוע הבא במקום זה.

מכתבים

קורא ותק אני מיעצכם לעבור לסניתי, שפה בה הצטיינתם כהעולם הזה (677).

עמוס שטיבל, טבריה

עורך הסגנון מודה באשמה, אולם סבור כי הגיוני יותר להגדיר את הלילה בין יום ששי לשבת כליל ששי.

עשר אחת אל האחר VIII

שלום כהן הפק יד מבגדאד

כ אשר הגיע שלום כהן בן ה-23 לשער העלייה לפני כחצי שנה עם שיא מיבצע עזרא ונחמיה, נתבקש למלא טופס, ראשון בסידרה אינסופית של טופסי מדינת ישראל. לשאלת "מקצוע?" ענה: פקיד. וכששאלו הפקיד אם יש לו כתובת, התבלבל וענה: באב שארגי, בגדאד. כעבור כמה חזשים נודמן טופס נוסף לידי של העולה מבגדאד שהתייצב בלשכת הגיוס. הפעם רשם את מקצועו: פועל; ואילו כתובתו היתה: מעברת רמת השרון, על כביש הרצליה הישן. שינוי זה לא היה מיוחד במינו. רבבות עולים לפניו עברו את אותו התהליך ורבבות עתידים לעבור אחריו. שלום ידע כי אינו אלא בורג קטן נטול כל ערך אישי במכונה אדירה של עשרות ומאות אלפי עולים. הוא החליט להחיש את התהליך, להתאים את עצמו למקום שנקבע לו, להימנע מהשתתפויות.

הוא הצטרף למחנה הגדול של אנושות עקורה המבקש שת רק להכות שרשים בארץ זרה ואדישה; לאותם האנשים העובדים, סובלים ומסתדרים בשקט, מבלי שיש ישימם עליהם, השומר רים על השקט גם כשהם נתינים בקשיים ונותנים לא חרים לדפוק על שולחנות המוסדות ולהפגין ברחובות. כי מן הרגע הראשון החי

ליט שלום כהן להימלט ממעמד העולים החדשים ש הפך כמעט למושג גנאי, כשהוא מלווה משיכת-כת- פיים או נימה מזלזלת. "אני רוצה להיות 'ישראלי'", הוא אמר לעצמו, "לא עולה חדש".

על כף היר, שדפויות משער העליה נשלח שלום למעברת רמת-השרון שם הקדימוהו אמו. אחיו הבכור הנשוי מלווה אשתו ובנו בן השנה. לולא נמצאה משפחתו כבר ברמת-השרון היו בודאי שולחים אותו לאיוו פינה נידחת. אולם בצורה זו נפתרה בעייתו ביתר קלות, סידורו לא היה כרוך במאמצים מיוחדים — הוא הוכנס לאותו חדר קטן בצריפון מספר 93 הנושא את שם משפחת כהן בארץ תיות גדולות בעברית וערבית.

המעבר מן הבית הנאה בבגדאד לחדר הקטן המי שמש חדר שינה, חדר אוכל ומטבח כאחד היה פת-

לפני חצי שנה הוא היה פקיד. עתה הוא פועל פשוט. אחד מאותם תושבי המעברות אשר כל שאיפתם היא להפוך אורחים ישראליים. לחדול להיות עולים

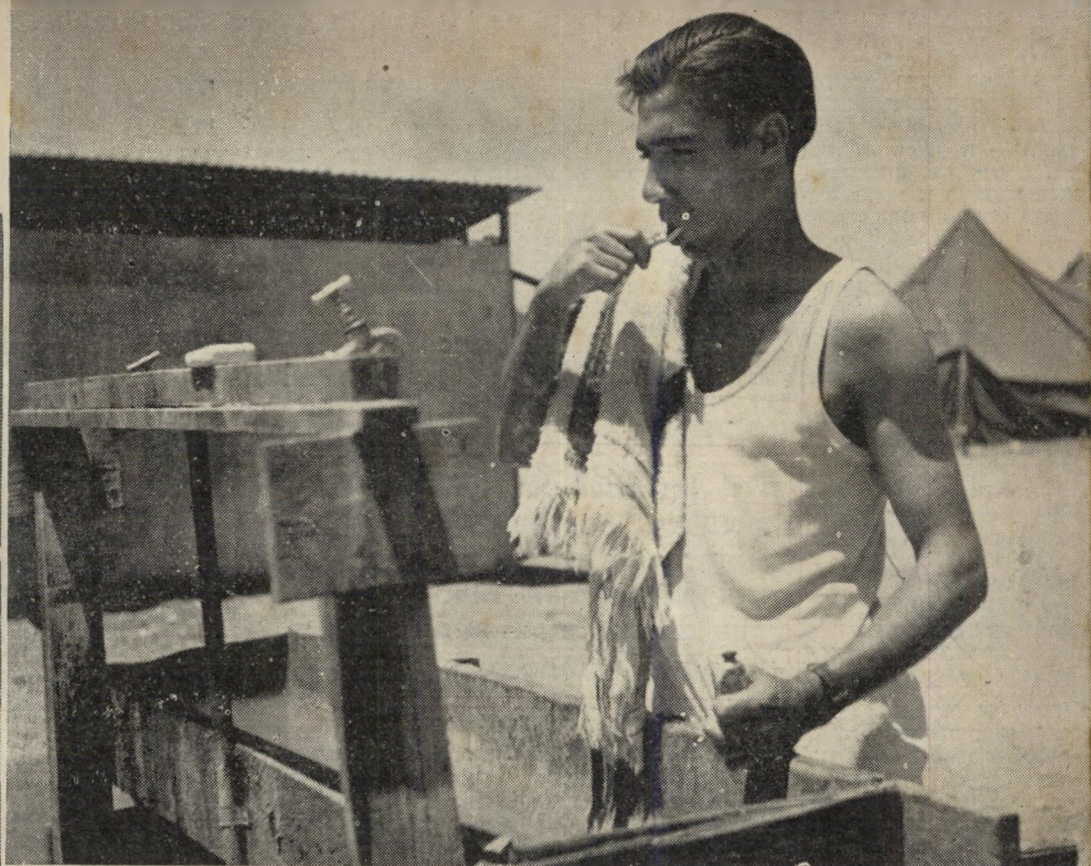
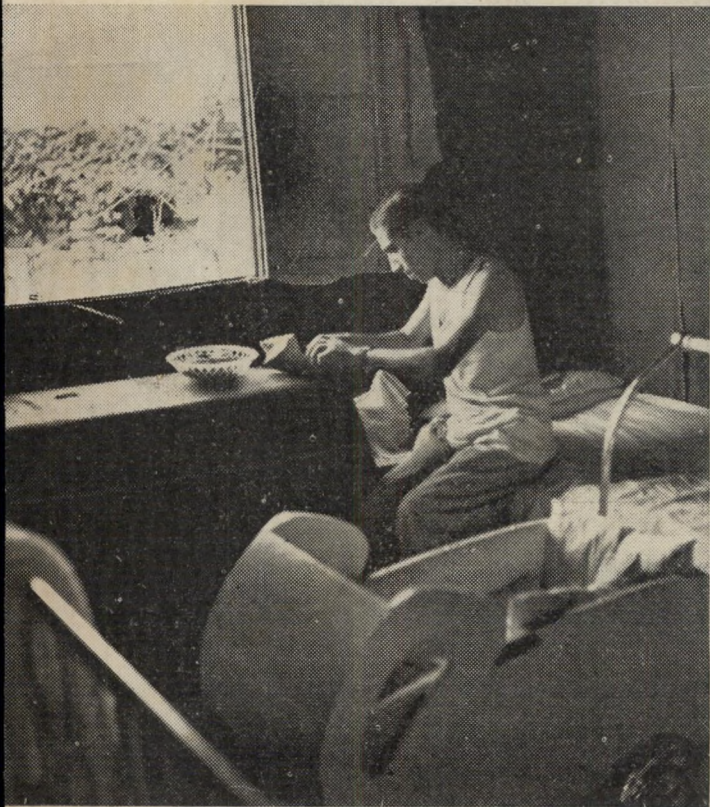
אומי ומדהים. אולם המעבר מן העבודה הנוחה במשך רד לעידור האדמה הכבדה בפרדסים הסמוכים היתה קשה ומדהימה שבעתיים. למרות: כוונותו הנפשית והחלטתו לעסוק בכל עבודה שתוצע לו — ותהיה קשה כאשר תהיה — עמד שלום בפני יאוש. על כף ידו הופיעו שלפוחיות מרוב שפשוף ידית הטוריה הגסה, העור העדין התקלף ובתום יום העבודה קשה היה לו לזקוף את גבי המיוסר. בהגיעו לחדרו במעברה שכב לישון כשלוש מר עליו ובי מוחו מנקרת ההחלטה: אי-אפשר להמשיך בחיים כאלה. מחר לא יחזור לעבודה המפרכת. מול האכזריות הגופנית נמוגו החלטותיו הנחושות להתעוררות בחיי הארץ ובהליכותיה, לעבוד קשה על מגי ליצור לעצמו מקום בארץ החדשה.

רבבות עולים עברו כמוהו את אותו המשבר ולא מצאו איש מאלה שבאו לפניו ארצה ושעברו את אותם הקשיים שידריכם ויסביר להם כי אלה הם קשיי התחלה שיש להתגבר עליהם. איש לא בא אליהם בשעתם הקשה הזאת לעזר; הם נעזבו לנפשם המרה ורובם הסתפקו בנסיגות הראשון של עבודה קשה, החלו מחפשים צורות קלות יותר להרוויח את לחמם.

מסביבו ראה שלום כהן עולים שהקדימוהו המתבטלים במעברה עד אשר יגיע תורם לעבודה ציבורית — קיצבת-חסד אשר תמורתה חייב המועסק להעמיד פנים כאילו הוא עובד. בשעות הפנאי המרובות רטנו וחרפו, נזכרו בסיר הבשר שהשאירו מאחוריהם. אם הכנסותיהם לא הספיקו, נסעו ל"לאביב עם תכשיטי נשותיהם או עם מעיל הפרוה שהביאו אתם לקראת החורף וחזרו עם כמה לירות בכיס, וסיפורים על הישוב המתענג בעיר ומפלה אותם לחיי-כפיה. אולם לשלום כהן היה מזל אחד גדול: לצדו עמד אחיו יעקב, שעבר את אותם הקשיים לפניו, והספיק למצוא עבודה קבועה. הוא אשר למחרת הזריק בו את זריקת העידוד שהפיחה חיים חדשים בהחלטותיו של שלום כהן לחיות חיים פרודוקטיביים.

כריכים הצהרים. כאשר שלום קס בבוקר הוא חייב להכין לעצמו את הכריכים של ארוחת הצהרים שהוא אוכל במקום העבודה. בחדר עדיין ישנים אמו, אשת אחיו ובנה הקטן ועליו לשמור על השקט. באמצע החדר עומדת עגלת התינוק של בן-אחיו והוא נזהר מלהתנגש בה בעברו ביו המטות בחיר זה גר למעשה המספר המקסימלי של דיירים — חמשה — המיועדים לגור בחדר אחד.

שעות נפרדות לגברות. מעברת רמת-השרון היא מן המיוחסות בארץ — היא קרובה לעיר תל-אביב. לשם באו לא רק אותם העולים שנשלחו עלי ידי הסוכנות, אלא גם תושבי מעברות אחרות שלא רצו לגור הרחק מן הערים. כאשר נוכחו תושבים בלתי-קרויים אלה לדעת כי אין מקום מגורים למענם (הסוכנות לא אישרה את העברתם) נקטו בצעד הפשוט (ובעניינים) ההגיוני ביותר: פלשו לצריפוני המקלחות העומדים לרשות התושבים החוקיים. לכן נאלץ שלום קס, ככל שאר תושבי המקום, לאספק בברז הרחצה העומד בחצר לצרכי היגיינה. אמנם קיים סידור מסובך שהשאיר מקלחת אחת פנויה (שעות נפרדות לנשים). אך התור ארוך מדי.

האמצעי היחיד: שתי ידיים.

מעולם לא חשב שלום קס כי יבוא יום ויצטרך לס' חוב שקים של עשרות קילוגרמים בשביל להר' ויח את לחמו. החיים הנר' חים של משפחת סוחר רים עשירי בבגדאד לא הכשירו אותו לשימוש בשריריו וכל מאמץ גופני היה זר לו לחלוט' טין אך פתאום מצא את עצמו בארץ זרה אשר בה כל הכשרתו וידיעתו חיו הקודמות היו נטור' לות ערך כי לא ידע את שפת הארץ. אמצעי המי-חיוו (ובהתחלה, המגע) היחיד שנשאר לו היו שתי ידיו הבלתי-מאומ' נות. רק שתי ברירות עמדו בפניו: עבודה קשה אי בטלה. הוא בחר בביררה הראשונה.

מקורה בחצר.

נכנס שלום לעבוד בבית חרושת לצבטים בבני-ברק, ירדן. יחד עם אחיו יעקב. למרות שזוהי עבודה שחורה בכל המובנים (גם קשה וגם מלכלכת) יש בה יתרון גדול: היא קבועה. אין האחים צריכים לפנות לשכנת העבודה של המעברה מדי יום, לעמוד בתור הארוך והעצבני ול' חכות בחדרה שפקיד הלשכה יודיעם אם יש עבודה בשבילם ליום המחרת. על מנת להגיש לבית החרושת בשבע בבוקר עליהם להשכים קום (כמעט בחושך) כי למרות קירבת המקום עליהם להפסיד כשעה בתור לאור טובוס. שכרם ליום הוא קצת למעלה משתי לירות והם עובדים שעות נוספות כמעט כל יום להוסיף לשכרם. בשעת הצהרים הם מתיישבים על חבית בחצר בית-הח' רושת, מוציאים את הכריכים שהביאו עמם מן הבית ואוכלים יחד. הם שונים בקבוצה גזו מן הקיוסק הקרוב להקל על האכיל ו גם כקינוח-סעודה. למרות שמקום העבודה אינו רחוק מן המעברה, אינם יכולים לחזור לצהרים בגלל התורים הארוכים של המחכים לאוטובוס.

תחליף למרכיוז. בבגדאד היה שלום אוהד המפלגה הקומוניסטית, זלל כמויות עצומות של ספרות מרקסיסטית או ספרות יפה. אך מאז עלה ארצה נאלץ לקצץ כמעט לחלוטין בקריאת ספרים. ראשית מפני ששעות הפנאי שלו מעטות (קשה גם לקרוא לאור עששית נפט כששאר דיירי החדר רוצים לישון) ושנית מפני שספרים טובים עולים ביוקר. מלבד זה החליט כי עליו ללמוד, ראשית כל, את השפה העברית. הוא רכש כמה ספרי לימוד מתחילים, מקדיש להם חלק ניכר משיעור המיוחה שלו, אחר העבודה (מימין).

המומר החשוב. במרכז המעברה עומדת שורה של צריפים המאכסנים את כל המוסדות החשובים של המקום: לשכת העבודה, לשכת הגיוס, המזכירות, הצרכניה ובית הקפה הקטן. מדי פעם מבקר שלום בבית קפה זה (למטה). מזמין כוס גזוז פושר ויושב למשחק דומינו או ששיבש. זה אמנם בילוי קלוש במקצת, אולם קשה לתושב מעברה להיות ברוך ביותר. אם ירצה לנסוע העירה עליו לחזור, לפני ששרות האוטובוס נפסק.

צבע לבן או שחור.

במרוצת הימים הסתגל שלום לעבודה הגופנית הקשה, מצא אף הוא מקום עבודה קבוע והתרכז ברכישת שפת מולדתו החדשה. הוא ניצל כל הזדמנות לדבר עברית, קנה סידרת ספרי לימוד ומילון, הקדיש להם את כל זמנו הפנוי. הוא האמין כי לא יוכל מעולם להשתרש בארץ כל עוד לא ידע את שפתה על בוריה. מאידך האמין כי ברגע שיוכל לדבר עברית באופן שוטף תיפול המחיצה המפרידה אותו מן הישוב הוותיק, מאותם האנשים הרגילים לפסוח עליו בשתי המלים השנואות: עולה חדש.

היתה עוד מלה אשר שלום למד לשנא: עיראקי; על כל לשון היתה המלה כגנאי. "האנשים מופתעים לראות שאני לא ספסר או פושע ובכל זאת עיראקי", הוא מספר. לא זו בלבד, אלא שאצל ותיקים לא מעטים פירושה של מעברה היה מעין מחנה מצורעים, ייצורים משונים אשר יש להתזקקם הרחק מן הערים והישובים הוותיקים.

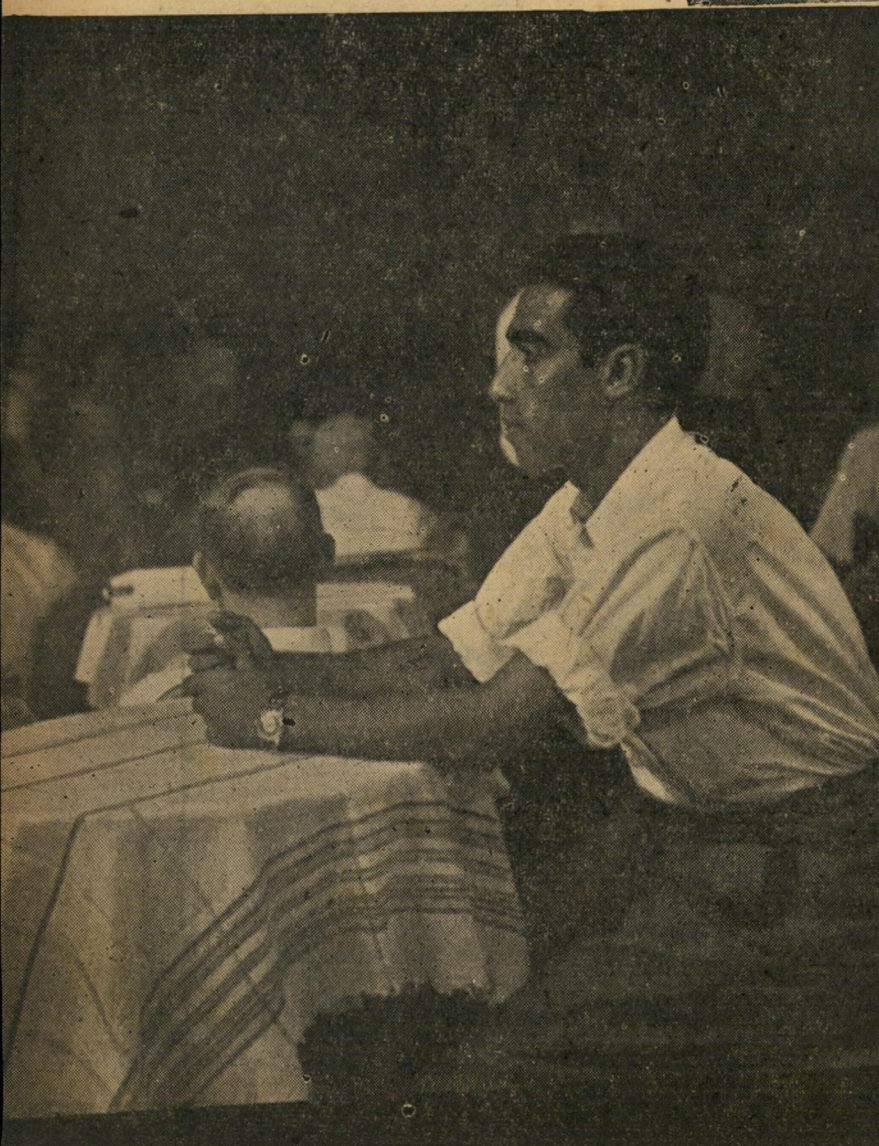
ביושבו במעברה לא היתה לו כל אפשרות לבוא במגע עם בני הארץ. ללמוד מהם או להבין אותם. הדבר נראה שטויה בעיניו כי הרי בעוד זמן לא רב יחיה הוא ועוד רבבות כמוהו רוב במדינה, יכריעו את גורל הארץ ותושביה. "ואם איש אינו טורח להתעניין בי ולהסביר לי את המצב בארץ כיצד יוכל לדרוש ממני להתחשב בו ובבעיותיו?" הוא שואל. אותה הרגשה של כבילות רוחות כמעט בין כל תושבי המעברה אם כי לא כולם מוכנים להביט על זה בשלחות נפש ולנתח את המצב בהגיון. בתמונה שהם מציינים לעצמם חסרים כל גחנייהביניים וכל דבר מקבל צבע לבן או שחור: אם הישוב הוותיק אינו רוצה לקבל אותם הרי כל הותיקים אויבים מושבעים הרוצים את כל הטוב רק לעצמם.

כאשר קיבל שלום כהן הודעה מלשכת הגיוס המקומית להתייצב לשרות צבאי לא ראה בהודעה שום אסוף. החדשים שעברו עליו במחנות העולים ובמעברה הראו לו כי השתרשותו בישוב אינה דבר התלוי ברצונו הטוב ובהחלטותיו. הוא רצה בכל מאודו להיות ישראלי אך ישיבתו במעברה בידדה אותו בידוד נפשי משאר העם. הוא גם הבין כי כל זמן שישיב שם לא יוכל לצאת למרחב ואיש לא יחלום לרדת אליו מפסגת העם השולט לרמתו של בן המעמד השני.

לעומת זאת האמין כי בצבא יעבור את כור ההיתוך היחיד שנשאר בארץ העושה את העולים החדשים לאזרחים — תפקיד אשר פעם מילאו הקיבוצים. הוא גם רוצה לנצל את שירותו הצבאי וללמוד מקצוע שיועיל לו לאחר השתחררו. "אם יעלה לי שנתיים להפוך אזרח", הוא אומר "כדאי כבר במחיר זה להפוך אזרח בעל מקצוע."

העולם הסגור. לפעמים לובש שלום את בגדי החג שלו ויוצא העירה. האורות, הרעש, ההמון המצטופף ברחובות אניס זרים — הרי בן עיר הנהו. אלא שכאן מביט הוא על כל הנעשה מסביב כצופה במחזה. אין הוא יכול, למעשה, להשתתף בחיים אלה כי אין לו כל חברה. הוא רק יכול לקנות גביע גלידה ולהתבונן בנערות העוברות על פניו או לשבת בבית קפה על שפת הים. זהו עולם סגור אשר אין לחדור אליו בקלות — ברגע שיתחיל לדבר עם מישהו מן הסובבים אותו ירגיש הלה כי בן שיחו הוא אחד מאותם עולים דשים אשר יאה יותר להשאירם לטיפול הממונים, מטעם המוסדות.

העם לא בתולה חזשית

הצירים שקטו, חדלו לשעה קלה מהתנצחו תם הילדותית, האזינו לקולו העדין של האדם נמוך הקומה, שחור השער והשפם, בעל קלסתר הפנים המזרחי. כשסיים שרהחוק היה ברור לילדיו ולאויביו כי היה זה סימן דרך רציני מאד בתולדות המדינה.

במלים שקטות מדודות, נסתם למעשה הגורל על עצמאות המדינה שנולדה לקול רעם התותחים.

שלא כמדינות אחרות, שהצטרפו לגוש המערבי מתוך הכרה, בהאמינו באידיאלים האנגלו-סאכסיים, הצטרפה ישראל בשקט, מפני שלא הייתה לה, בניסיונות שנוצרו, כל בריה. והשאלה האמיתית היא: מי אחראי לניסיונות שנוצרו?

דרך דלת אחורית. למראית עין היה גורם האמיתי להצטרפות היא תולדה המוחלטת של המדינה בכספי האוצר האמריקאי ובכספי יהודי אמריקה — זרם היכול להיפסק כל רגע לפי צו ממשלתם. (כדברי משה שרת: אנו קשורים לקבוצים היהודיים החופשיים לעזור לנו).

אולם הצורך בגשר-דולארים זה נוצר עקב גורם הרבה יותר חשוב: התהום אשר גשר זה בא לגשרה — התהום בין מדינת ישראל והמרחב הסובב אותה. אפילו צורת ההצטרפות נובעת מתהום זו: ארצות-הברית לא העניו להזמין את ישראל רשמית, דרך הדלת הראשית, מחשש פן תרגזנה את מדינות ערב. ישראל הוזמנה — ונכנסה — דרך הדלת האחורית, הרחוקה מן הרחוב, המיועדת למשרתים.

טאנקים בהלוואה. עצמאות ישראל נהרסה מפני שמשך שלוש שנים לא נעשה כל ניסיון רציני להכריח את הערבים לשלום. גורם מעגל קסמים: מכיון שהמערב יתן לי מצרים, למשל, 1000 טאנקים (העולים לשמש באחד הימים נגד ישראל) נאלצת גם ישראל לרכוש (בתיאוריה) 1000 טאנקים. טאנקים אלה עולים בכסף, שאיננו. לפיכך יש צורך לקבל את הטאנקים כמתנה, או בהלוואה. ואיש אינו מחלק מתנות כאלה, בעולם של 1951, מבלי לקבל תמורה.

אופייני לשעור קומתם של נבחרי האומה כי אף אחד מהם לא התרומם, בויכוח הכנסת, להבין את הקשר הבלתי-נפרד בין הגורם והתוצאה. הם העיפו פראזות ותצויות מורע: לים, איש נגד רעהו, כאילו האמינו באמת שישראל עודנה בתולה חופשית היכולה להתחתן כרצונה. איש-חרות הודיע שילחם (בנושק) נגד האמליקאים, איש מפ"ם הודיע ש'אנשיו יסרבו למלא פקודות' (וסיפק בזאת, במאוחר, את הנימוק המשכנע הראשון לפירוק הפלמ"ח ולפיטורי קצונת מפ"ם).

במקום שמחת-כלולות או עצבות הנאה לקבורה שרר בכנסת מצב-רוח של מגרש כדורגל.

הקריה מחיד בלי תמורה

באותם החוגים בקריה, המותחים ביקורת

על פעולות שרהחוק בחזית המרחב, נוצרה מלה עברית חדשה: "אדישויות", כדי לציין את חוסר כל מדיניות כלפי מדינות ערב ועמיהן.

איש-ביעץ רצון זו הגיעה לשיאה למחרת נאומו של שרהחוק בכנסת, כשקרא אותם המומחים בעתונים על מפלתה האחרונה של הממשלה. במקום לנצל את הסכמתה לשלם פיצויים לפליטים הערביים לשם גייסות רבות, מכונות ישר אל הפליטים עצמם, הסכים שרהחוק לשלם את המחיר — מבלי לקבל את תמורתו. הוא הודיע על נכונותו לשלם פיצויים — אולם בתנאי שהדבר לא ישמש מקום מגע ישיר בין ישראל והערבים, אלא אך בין ישראל ואו"ם.

לשחות במקום אחד בקריה צץ רעיון מהפכני: להוציא בכלל את עניני המרחב מרשותו של שרהחוק, שענינו נשואות לחזית אחרת לגמרי, ולמנות שר חדש לעניני המרחב. הנימוק ההגיוני: עניני המאבק העולמי מעסיקים לחלוטין את המשרד הנוכחי, שאין לו פנאי לתכנן מדיניות ארוכת-טווח במרחב. בהעדר מדיניות זו תצטרך המדינה לחתר מדי שנה על נתח נוסף של עצמאותה.

אחד השמות שהוזכרו באותו מקום כמו עמד לתפקיד השר החדש: ראובן שילוח, "הקארדינל האפור" של המדיניות הישראלית במרחב, איש אמונו של ראש הממשלה.

צבא דרך כוונת הרובה

"זאת מתנה ראויה לשמה", חשבו המסורבים במסיבת הפרידה לסגן-אלוף עמנואל זור, ראש הממשל הצבאי היוצא, בכפר בקעה אל-גביריה במשולש הקטן. המתנה: ששון זהב נאה על סס עשוי זהב אף הוא. אולם לאחר נאומו הברכה ההדדיים (כולל נאומו של חבר הכנסת חושב בקעה אל-גביריה, פארס חמדן) כחו מסובים אלה לדעת כי טעו — המתנה לא כללה את הטס.

למרות הצניעות (בממדים ערביים) של ה"מסיבה שררה איריה כה לבבית עד כי אחד הנכבדים הנוכחים העיר: "זהו מקרה מיוחד במינו. לוא הייתה זאת מסיבת קבלת פני מור של חדש לא היה בזה שום דבר מיוחד — מושל חדש מוכרחים לקבל יפה — אך המפ" לא הוא שזאת מסיבת פרידה. ולמושל העיר זב את עבודתו אין כל התחייבות לערוך מ"סיבות".

מושל זה, גבוה, מוצק, בעל שער מלבין ברקות, שהספיק לרכוש את אהדת נתיניו הערביים נכנס לתפקידו כמעט בדרך אגב לפני שלוש שנים. בחזרו מטיפול רפואי בארצות-הברית ערך סיור באיוורים. הערביים שנכבשו לא זומנו בידי צה"ל. התזכיר שהגיש על סיורו לראש הממשל הצבאי הראה תפיסה נכונה ומרחיקת לכת. וכאשר הראה שהוא יכול גם לקרוא ערבית, נתבקש להצטרף לממשל כסגן ראש הממשל.

היה זה התפקיד השני שעמנואל מור קיבל על עצמו שלא היה תפקיד קרבי. הראשון היה מינויו בשנת 1942 למפקד הנוטרים מטעם ההגנה. בתפקיד זה לא היה לו כל מעמד רשמי.

מי ואף קצין אחד בריטי מכל חיל הנוטרים לא ידע על קיומו. את פקודותיו העביר דרך סולם הפיקוד (הבלתי חוקי) של ההגנה בשירות הנוטרים ואילו דעותיו והצעותיו לשירות הנוטרים הוגשו דרך קציני הקישור של הסוכנות היהודית.

כתוצאה מיוזמתו אורגנו המשמרות הנעות (מ"נים) של הנוטרים אשר נועדו לתפוס מקום חשוב במסגרת ההגנה, בבצעם את פעולותיהם. מלבד זה היווה חיל הנוטרים מסגרת מצויינת לאימוני ההגנה והפלמ"ח כי ברשותו היה נשק חוקי ומדריכים שעברו קורסים מקצועיים בהדרכת הכוחות הבריטיים. מתקופה זו עדיין זכורים לעמנואל מור שמות שהפכו בינתיים למפורסמים ביותר: סרגיסט (עתה אלוף) יגאל אלון, סרגיסט שמעון (גבעתי)

סגן-אלוף עמנואל מור
המסובים עשו טעות

כהונתו 95 אחוז מכל התלונות בדרכי שלום, מבלי שיאירכו את רשימת המשפטים בבתי המשפט הארוכה בלאו הכי. יום יום נקראים הוא וחבר עוזריו (שלושה שוטרים) לחרוץ משפטים ששלמה המ"ל לא היה מתבייש בהם — לצחות על ה"זוט רהיט 20 ס"מ לשם מתן מעבר לש"כ הלא אהוב בפרוודור המשותף, לשכנע אשה מרת לב כי גם שכנתה רשאית להתרחק, להסביר לבעל בית כי לא יפה להור"צא את חפצי הנכה הפולש לרחוב ולהאזין לצרות אמיתיות או מדומות עד אין סוף.

אין זה מקרה נדיר לשמוע צחחות איו"מות בוקעות מתוך תחנת המשטרה המד"רית ברחוב ממילא, מקום מושבו של המ"ד, ולמרות כל ההנחות כי הצדדים היו ריבים יצאו רק על אלונקות, לראות אותם נפרדים כעבור רבע שעה בלחיצת ידיים ידידותית: הצלחה נוספת לאלוף השלום פליסיק. הערכת הציבור למלאך השלום במדי השטר מאיימת לעבור על גדולתה, כמו באותו מקרה כשבעל ואשה הביאו בפניו את סכסוכיהם המשפחתיים, אך פליסיק (בעברית: חרוץ) עשה יותר מה"מוטל עליה, השכין שלום גם ביניהם. מביטים בעין לא יפה על פעולתו: ענכבי הדיון, שרבות מהצעות שהם היו נותנים, מורשיהם עבור כסף, נותן הוא בחינם. פליסיק, שרכש לו במשך ששת שבועות פעולתו שפע של ניסיון פסיכולוגי, חזר וקבע כלל שכבר הוגי הדעות העתיקים ב"יחן גילולה. נשים הן יותר צעקניות מגבר, רים, מתעקשות יותר, מסרבות ביותר מק"רים לקבל הגיון ואוהבות לדבר ולשמוע את עצמן בחוזן על אותה טענה שוב ושוב. העניינים בגללם מוכנים השכנים לסורף זה את זה לא חשובים בעצם אפילו בעיניהם הם. לא איכפת להם על עשרה ס"מ פרוודור, ולא איכפת להם שהשכנה פר תחת את חלון המטבח כשהיא מבשלת כרוב, אך הם מרגישים צורך עז להראות לעולם הסובל מה רב הסבל שבו הם נזרעים, לפרק קצת מהמתחיות של חיי דור חק ועצבנות בתנאים של דיור צפוף, בקי צור: לשפוך את הלב. תן להם לדבר, לטי"עון, להוכיח שרק הם צודקים. אך ינענע

אבידן, משה דיין, משה פרסמן ואחרים. **הבית נגמר בזמן.** את ידיעותיו בשטח הערבי אסף עמנואל מור במרוצת 47 שנות חייו בארץ (הוא עלה בגיל ארבעה חודשים מרוסיה) אף כי מעולם לא היה לו קשר ישיר (בתפקיד) אתם. "המגע היחידי שהיה לי עמם", הוא מספר בהזכירו כי בגיל 16 נמנה עם חברי טרומפלדור בתל"ח, "היה דרך כוונת הרובה".

בין מיסדי כפר יהושע ב'1927 הוא הספיק לשרת 18 שנה בשירות פעיל בהגנה ובצה"ל. הוא נזכר כיצד נקרא לשירות מחוץ למשקן בשנת 1936 עם פרוץ המאורעות. אז כבר הספיק להתמנות (בהצבעה דימוקרטית) מפקד גוש נהלל, להקים את בניני משקו ודאה ששוק בבניית בית המגורים. כאשר נפוצה הידיעה כי עליו לצאת וכי ביתו יעמוד בלתי גמור, התנדבו בנאים, טפסנים, נגרים וטייחים ממש"קי הסביבה והקיבוצים, נגשו להשלמת ביתו בקצב מזורז.

חנוכת הבית נתקיימה לאחר יום דרמטי ב' יותר. בשדות המושב נערכו ניסויי פגזים חדשים של מרגמה ורבים מבין חברי פיקוד ההגנה נוכחו, ביניהם אליהו גולומב. אחר ה"ניסויים ניגשה כל החבורה לבית החדש, "כמעט בית משותף", כפי שמור כינה אותו. מפקד גוש נהלל הועבר עמנואל מור ל"ארגון נפה פיקודית חדשה, משם הועבר ל"פיקוד הנוטרים ולפני פרוץ מלחמת העצמאות נאלץ לנסוע לארצות-הברית לטיפול רפואי. על מנת לתאם את תפקידו הכפול, בסחון המדינה ובסחון התושבים הערביים שווי ה"זכויות, היה נאלץ לנקוט בצעדים המגבילים בצורה חריפה את התופש האלמנטארי של תושבי אזור הממשל.

אולם הברכה, לדבריו, עלתה על הקללה. "כשנכנסתי לשטח", הוא אמר לנכבדים ש"נאספו למסיבת הפרידה, 'הבטחתי שהשלטון הצבאי יקים את הבטחון, וזאת הצלחת. אתם יכולים להמשיך את עבודתכם ללא פגיעה ב'רכושכם ובטחונכם. בשביל חקופה כה קצ'רה מאז נסתיימה המלחמה והו הישג גדול השקול כנגד כל צעד אחר".

משטרה עושה שלום במדורו

"השכנה סגרה לי את המים!" "האיש מל' מטה לא נותן לי להיכנס לבית השימוש!" "פלשו לתוך האמבטיה שלי!" — בצע"קת כרוגמת אלה, כשתנועות ידיים מרוג"שות מלחת את הנאמר, מתפרצים כארבע

"בנו מקום, ילדים."

הענינים? הפליט לתוך השפופרת. כעבור דקה היה אמבולנס מס. 4205 מני תר על פני רחוב אלנבי לכיוון שפת הים. השעה היתה שעת הצהר. הרחוב היה ריק מאדם. במקום המעשה, לרגלי ספסל ה- מדרכה היתה גופת אדם מונחה בחוסר הכרה. הוא נשם בכבדות רבה, בקצב עצבני, נשימתו הלכה ונחלשה. אברי פניו היה שטופים אגלי דם שנו והצטבר על המד-

דרכי חיים "תלכי לבית הסוהר"

ע.שי, אחרי כל מה שהיה, האם אתם מוכנים לקחת את הילדים? שאל שופט ה- שלום הירושלמי, הד"ר משה פרץ, את הזוג שעמד ליד דוכן השופט. השיב יוסף כהן, בן ה-41, בהסתייעו באשתו ציונה בת 21:

תצוגת הפרוות במועדון המסחרי
ליפהפיה: 20 לירות לערב

רחה בשלולית מסוקה, כשמציני עיניו רטושות ושער ראשו ספוג דם. שני צעירי רים גחנו עליו, ניסו לנגב את מצחו ב- ממחטה רטובה. "מצאנו אותו כמצב כזה", אמרו, "חשבנו שהוא מת".

"מצבו לא סימפטי ביותר", אמר הרופא בתחנת מונדודאדום. אותו זמן שכב שלמה פירסטנפלד בן ה-54 על מסת ה- עזרה הראשונה, נשם בכבדות וגאנק חלי- פות למגע ידי החשב בפצעי הפתוחים. "הוא נראה בריא כמו שור", אמר מישהו, כשהוא מתבונן בגופו רחב הגרם, ודאי יחזיק מעמד, יש להעבירו להדסה מיד".

יש לו לחץ דם גבוה? שאל פירסטנ- פלד את האחות המטפלת במחלקה כירורגית א, כשהתעורר למחרת בבית התולים. "אם כן", אמר, "אני מוכן לעלות לבנק הדם, לתרום בקבוק, השנה עשיתי זאת רק שלוש פעמים". לאחר שנתפרו הקרעים ב- ראשו היה מראהו של פירסטנפלד אנושי יותר, לראשו צורת אדם. דאגתו הראשונה היו אשתו שנשארה בדירתם ברחוב גאולה מס' 25 ומחלקת הנסיונות של חיל האוויר שחכתה להגדסה, מבלי לדעת שהוא שר- כב רצוצר ראש באחד ממסדרונות בית ה- חולים הדסה.

"לויית מכר לתחנת אוטובוס מס' 20 שעל שפת הים. משם המשכתי עד פינת הירקון פניתי ימינה, כדי להגיע הביתה, כשעברתי את ספסל המדרכה - מצאתי את עצמי במיטת בית החולים".

"אילו אמרת לי שאמי המנוחה עלתה לארץ מגרמניה (בה מתה) הייתי אומרת שזה פנטסטי ממה שקרה בעלי", אמרה אידה פירסטנפלד למבשר ההודעה. "חשבת שהוא לך, כמנהגו לפעמים, אצל קרובינו בגבעתיים ומשם יצא בבוקר ל- מחנה". במהירות הבוק החליפה את בגדי עבודתה, אצה לבית החולים.

אשר אירע לשלמה פירסטנפלד עושה מסתורין. "אפילו שלוק הולמס היה מת קשה בפיענוח המקרה", אמר אחד הרר- פאים שניסה לנחש החל מגפילה עד לתקי- פת שוד. פצעי הראש אנושים מכדי לתק- מעירה. כספו ושעונו נמצאו בכיסו מכני סיו. איש מן העוברים ושבים ברחוב הע- זוב לא נמצא כעד ראיה.

חגיגות

חחונה בקבוצה

השמר נא, עלם חיל, אל תהיה חכם גדול - הן תדע: באישון ליל ברשתנו עוד תיפולו

(אופרת הנשואי, קבוצת ארז).
"אותי יצטרכו לסחוב לחופה בטרקטור!" אמר לפני שנה יוחנן "מינקין" מיינראט, יו"ר אגודת הרחוקים בקבוצת ארז, הקבוצה (המשד בעמוד 10)

עברית היא לאיש מדעי המוח, מתוארת התערבותו של מלך ספרד לטובת היהודים הספרדיים בארץ-ישראל (אמר יהודה למלך: לנתניך אלה שרו אותם שירי ערש באותה לשון ששרה אמך לך) שהרחיבה לכלל יהודי הארץ, רשת ההצלה שנטוטה מבינוס-אייסר עד ירושלים.

אופנה

שישליק ב-5000 דולר

הרצל לא הניע עפעף, משהרבנו, עסוק ב- אחד מנסיו, הפנה את הגב בקיר שממול. בין שתי התמונות התהלכו הדוגמניות, ברובן יפות (20 לירות לערב), הציגו את הפרוות האחרונות של האופנה הישראלית לפני קהל של 500 איש (ובעיקר אשה).

אמר איש הפרוות: הפרווה היא הבגד ה- זול ביותר. מעיל של בד גורק לפינה אחר שנתיים-שלוש. הפרווה, שאינה עולה בנקודות, נשמרת משך 50 שנה. הגבירות בקהל הביעו הסכמה בלתי-הססית. הגבתם של הגברים היתה פחות נלהבת.

פרווה ציונית. התצוגה באה להפגין את יכולתה של אחת התעשיות העלולות להכניס שפע של מטבע זר לוא קיבלה עזרה מספקת. הכניסה גם בשנה האחרונה 15.000 לירות, מטבע שווייצי. היא נוצרה, אחר עליית היטלר בגרמניה, על-ידי עולים מגרמניה (בעיקר מ- לייפציג, עיר הפרוות). כבר כעבור זמן מועט ניצחה נצחונות: הפרוות הציוניות ניראו על גופם האנטי-ציוני של אישים ערביים רבים, בניניהם - המלכה נאזלי, אם פארוק המצרי; המלכה פארידה, אשתו (לשעבר) נשיא הר- פובליקה הלבנונית.

הממשלה הבריטית עזרה לטפח את התע- שיה. בין השאר הביאה לארץ שני קאראקר- לים יקרים - כבשות פרסיות בעלות עור מצויין. אחת מהן הובאה לסביבות גניגר, השניה לתחנת נסיונות ליד עכו. אחר מלחמת העצמאות ניסו שליחי הפרוות לברר את מקום הימצאן של הקרקולים. האחת, שהיתה באזור גניגר נעלמה כליל, לא השאירה אחיה כל עקבות. השניה, בתחנת עכו, נעלמה גם היא, השומר משך בכתפיו, אמר באדישות: "נזמה לי שהבחורים עשו ממנה שישליק". מחירו של שישליק זה: 5000 דולאר.

כיום אין הממשלה מקציבה בכלל פרוות לשוק המקומי (המקבל רק פרוות המובאות על-ידי עולים חדשים). אינה נותנת ל-22 ה- פרוותנים המאורגנים חמרי גלם לבניית תע- שיתייצאו רחבה. בעליהן אמריקאי, שרצה להקים חוות גידול בנגב, לא בא לכלל הסכם עם הממשלה, יצא. שירי עורות היכולים ל- שמש ייצור רב-ממדים, אינם מובאים. אולם נעשה נסיון לגדל בונים, חיה הדומה לעכבר

אדם זר מראש לסימן הסכמה - והם יהיו מוכנים לכל פשרה. כי לשטון את לבם הם מוכרחים ולמי יפנו? לעצמם? זה מגוחך. לשכן? הלא הוא השונא בנפש. לעורך דין? הוא לוקח כסף בשביל האונה וגדנור ראש. אם כך הולכים אל פלייסיק. הוא שומע. הוא לא לוקח כסף והוא אומר שהם צוד- קים. והוא משכין שלום.

זכרונות

שירי הערש הציול

הפרופסור המגושם, בעל עשרת השערות והאף הגדול, ששימש בקטורה לספרות יש- ראל במדריד הספרדית לפני 35 שנה היה חביב החצר (אלפונס 13), הדיפלומטים וה- עתונאים החשובים בבירת ספרד.

כשמת הקיץ, בגיל 74, לקח עמו פרופסור אברהם שלום יהודה פרקי היסטוריה לקברו: יליד ירושלים, בן לאב עיראקי ואם גרמניה (הוא עצמו נשא אשה דרום-אפריקאית) הצ- טיין בגיל צעיר במדעי המוח, השתלם ב- אוניברסיטות גרמניה (שטרסבורג, הידלברג), הפך מרצה בברלין, נתבקש לעבור למדריד, מקום שלמענו שונה החוק המקובל, לפיו היה עליו לוותר על נתינותו הבריטית, לקבל נתי- גות ספרדית.

בין הרצאותיו באוקספורד וקמברידג' הת- מסר, מי שהיה כבר ציר בקונגרס הציוני הראשון ב-1896, לעבודה הציונית, נחרק מהמסודות הרשמיים שלא התאמצו לעיין ב- כובד ראש בדרישתו החוזרת ונשנית לכריתת ברית אחוה עם הערבים, הועלה קשות, כי אשר בגלל תככים אקדמיים לא זכה להורות, כפי שהובטח, תנין וספרות ערב באוניבר- סיטה העברית, שאל פתיחתה ב-1925 אף לא הוזמן.

כל זה לא מנע מיהודה להמשיך בשתדלנות למען עמו ובקיץ 1929 התקשר עם ראשי הדת המוסלמים במצרים, ביקשם להפסיק את שפיכות הדמים שפרצו אחר הכותל וטבח חברון, קיבל מהם הבטחה שבאם יוצאו ה- גורמים המדיניים היהודיים מהמשא ומתן ו- יישלחו רק רבניה הראשיים של ארץ-ישראל יסכימו הערבים להחלטה לטובת היהודים. אך יהודה לא היה יכול לחייב את המצרים ל- קיים את הבטחתם בגלל אי רצון המוסדות. אולם כבר 25 שנה קודם לכן התרוצץ בין בתי שגרירי צרפת, אנגליה וארצות-הברית, מעון ראש הממשלה וחצר המלוכה, כדי ל- הגן על הישוב הארצישראלי שעמד בסכנת גירוש וטבח, בדומה לארמנים, מידי העריץ ג'מאל באשא, מפקדה הצבאי של הארץ.

בחוברת של 90 עמודים שהופצה בין מר- קירוי, אחר שהוכנה חודשים מספר לפני מר- תו וכונסה על ידי דוד תדהר, מי שהיה קצין המשרה העברי הראשון בארץ, ניתן דו"ח

אלוף השלום אברהם פלייסיק
שמחת הרוצחים והאנסים הופרה

מלא (המסתייע בקטעי יומן) על שלוש שנות חדרה בהם טרח, בהעזרו בידיו מקס גור- דא, מיסד הציונות ורעו של הרצל שהודח מראשות התנועה, להצלת הישוב מכליון, ויזא הספקת מזונות וכספים, מנע את הר- י (אבי) וחיפה (הדרהברמל).

על רקע של בני אצולה ספרדיים כמרקיז דיאלהומס ומרקיז דיסוררו מינוחה, ב- מלא (המסתייע בקטעי יומן) על שלוש שנות חדרה בהם טרח, בהעזרו בידיו מקס גור- דא, מיסד הציונות ורעו של הרצל שהודח מראשות התנועה, להצלת הישוב מכליון, ויזא הספקת מזונות וכספים, מנע את הר- י (אבי) וחיפה (הדרהברמל).

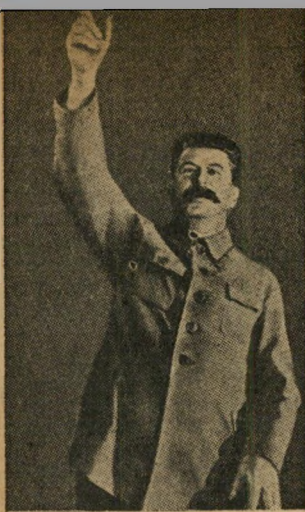
במקום תשובה חיבקו האב והאם את היל- דים, שהבכורה מרים מחייכת, ברוריה ומל בוכות והתינוק אשר זורח הנאה. אחר חזרו ארבעת הילדים לבית המטפלת והוריהם, ל- בית הכלא.

אסונות

המהנדס הוכה במסתורין

"מג'ודאדום?" קרא אלמוני לתוך ש- פופרת הטלפון, בקצה השני של הקו. יוסף אשכנזי, תורן הלילה זינק ממיטתו; "מה

10 ע.371 את רוסיה

המהפכה האוקטוברית, שמלאו לה השבוע 34 שנה לא היתה התחלה חדשה של ההיסטוריה הרוסית. שרשרת ישרה אחת, בת מאות שנים, מובילה מאלכסנדר נבסקי, מגרש המונגולים, ליוסף סטלין.

המהפכה האוקטוברית ניצחה. המפלגה הקומוניסטית הקטנה השתלטה על גורל עשרות מיליונים, בני עשרות לאומים, התנכרה במלחמת אזרחים רוויית דמים. היא הקימה את האינטרנציונל החדש, ריזה בקול תרועה: לא כלום אתמול, מחר הכל תמה. תקופת השיעבוד של הצארים, של השוביניזם הרוסי, ההיסטוריון מתחילה מחדש.

באותם הימים קמה בברלין תנועה קטנה של מהגרים "לבנים", אצילים ורמי-מעלה לשעבר. תחת הסיסמה "שני גוי סימני הדרך" טענה משהו מפתיע: אין שום חידוש במהפכה. המשטר החדש אינו אלא המשך ישר של המשטר הקודם, אלא שהודות לתורתו הוא מסוגל ביתר כשרון לאחד את עמי רוסיה כדי להשיג את המטרות הישנות, בנות אלף השנים, של האימפריה הרוסית. אחד ממנהיגי תנועה זו היה הרוזן אלכסיי טולסטוי, קרוב בשר של הסופר הגדול. הקומוניסטים ליגלו לרוזן ולתורתו. אולם כעבור שנים מעטות היה הרוזן לשעבר חבר הסובייט העליון של ברית המועצות, איש חסדו של יוסף סטלין עצמו.

מה קרה? נראה שהיה גרעין של אמת, לפחות בדברי טולסטוי: אין עם יכול להתעלם מעברו, מתנאיו הגיאוגרפיים והפוליטיים. אותן הנסיבות שכפו מדיניות מסוימת על הצארים, יכפו מדיניות דומה על יורשיהם. מהפכות באות והולכות, אך אמת רוסיה היא בת-אלמות. **המרשלים חזרו למקומות הכבוד.** כבר ב-1936, כשהאיום ההיטלראי החל מסתמן באופק, גנו סטלין את כל ספרי ההיסטוריה שבזו לצארים. במקומם הופיע ספרו של הפרופסור שסטאקוב. הפרופסור הליל את הצארים שלחמו בפולשים הזרים, טען שהם הכניעו

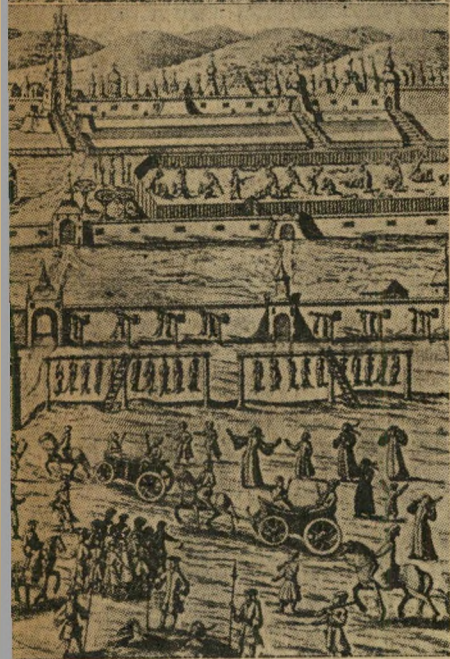
את עמי סיביר והקוקו כדי להפיץ את התרבות העליונה. אולם יחד עם זאת, בדרך פשרה, הילל גם את המורדים בצארים.

דבר זה היה בעוכריו. כעבור שנים מעטות, כשהמלחמה העולמית הפכה חודאית, ירד מגדולתו ובמקומו בא פרופסור ו. א. טארלה, שהובא ישר מבית-סוהר שם ישב כאנטיקומוניסט. טארלה כתב ספר נגד נפוליאון. הוא שפך אש וגפרית על המורדים בעבר, שנחשבו עד אז כאבות הבולשביקים, כינה אותם בשם "שודדים ואנשי כנופיות". כדוגמה לנוער הסובייטי העלה מארון הגניזה את סובארו וקוטווב, הגנרלים המפורסמים של הצארים שלחמו בפולשים זרים — ובאכרים מורדים.

ב-1945 התהפך הגורל שוב. המרשלים החדשים נעלמו מן האופק. סטלין, שחשש מפני התגברות הקצונה, הופיע כמציא יחיד של הנצחון, גנו את ספרי ההיסטוריה שהיללו את הצארים וחיליהם, פקד לחבר ספרים חדשים ברוח הקומוניסטית הקודמת. איש לא דיבר עוד על קוטווב, סובארו — ועל שפוזניקוב, הרמטכ"ל שניצח את היטלר.

אולם מאז מלחמת קוריא, לנוכח איום מלחמת עולם שלישית, חזרו המרשלים (החיים והמתים) למקומות הכבוד. טארלה, שהותקף לפני חמש שנים מפני שהילל את הצארים, הותקף השבוע בעתון בולשביק מפני שלא הילל אותם די הוורך. ויחד איתו שוב הופיעו על הבמה המרשלים זקוקים וסוקולובסקי.

כי בכל תקופה של סכנה נושאים מנהיגי ברית המועצות את עיניהם אל העבר הגדול של רוסיה ולשרשרת המאורעות המובילה בקו ישר מאלכסנדר נבסקי עד ליוסף סטלין.

6. פיטר הגדול

האדם שהניח את היסוד לרוסיה המודרנית והקפיץ אותה על כמה מאות שנים היה פיטר הגדול (מימין). בן 16 הדיח ב-1689 את אחותו ואחיו, הפך שליט יחיד. מטרתו היתה להפוך בריתות חיו את רוסיה ממדינה של ימי הביניים למעצמה חדשה ביוזמה. בהשפעת ידיד הולנדי ערך טיול באירופה, מחוץ לפעמים כבונה-אני יות, למד במו ידיו את מלאכת הבניין של ספינות מפרש. בהבינו כי אין עתיד לרוסיה כל עוד אין לה מוצא אל הים וצי מודרני חזק, כבש מוצא לים השחור.

5 - 4. מינין ופרודיסקי

ב-1612 נרצח אחיו של שלטת רוריק. הפולנים פלשו וכבשו את מוסקבה. בשעה אפלה זו קם קצב פשוט בשם קרמינין, הלהיב את בני עמו להתנגד לפולש (מימין). הוא הקים צבא גדול, אך במקום ליטול בעצמו את הפיקוד מסרו לנסיך מלומד מלחמה, דמיטרי מיכאילוביץ' פרוז'רסקי. הצבא העצום המתיין בחוסר סבלנות כשמינין עמל לאחד את כל הסיעות. כשהצליח עלה הצבא על מוסקבה, שם ניסה ה'פולני' להמליך את בנו כצאר. אחר מאבק אכזרי וממושך גורשו הפולנים. רוסיה נשארה חפשיה לצעוד בדרך.

9. לנין

ולאדמיר איליץ' אוליאנוב, המכונה לנין, היה בנו של מנהל בית-ספר, בן משפחה ש' נמנתה עם האצולה הנמוכה, ממוצא מונגולי. בהיותו בן 17 גודע לו כי אחיו הוצא להורג בגלל השתתפותו בקשר לרציחת הצאר. מאז הקדיש את חייו להשמת המשטר הצארי. הוא השתתף בעבודת מחתרת וכשראה את שבירת השביתה במכרות לנה נטל את שם 'המחתרת' "לנין". הוא גורש מאוניברסיטת קאזאן, עבר לפטרסבורג, נאסר והוגלה לסיביר, ברח משם לחו"ל.

בעוד התנועה המארכסיסטית היתה מפולגת לאלפי רסיסים הוציא לנין את עתונו איסקרה (הניצוץ) שאיחד את הפלגים לתנועה גדולה, שהתפלגה לשנים. אחר כשלוש מהפכות, בה צטיין טרוצקי, חיכה לנין 12 שנה עד ששמע כי הצאר הופל. הוא חזר לרוסיה בעזרת הגרמנים, תפס את השלטון במפלגתו הקטנה, המאורגנת היטב, היטב.

8. מרשל קוטווב

כשפלש נפוליאון הגדול לרוסיה היה קוטווב מפקד של אחד הגייסות הרוסיים שלחמו אותה שעה נגד ה' תורכים, קצין ממוצא סקוטי פקד על הצבא הרוסי, הח' ליט לסגת לאט-לאט לפני נאפוליאון, למשכו לתוך המר' חב הרוסי העצום. סטריגיה זו היתה נכונה, אולם כש' גודע שהמפקד עומד לנטוש את מוסקבה, קמה קריאה צב' רית והצאר אלכסנדר הראשון נאלץ לפטרו. בעזרת האנ' גלים נכרת חוזה שלום עם התורכים, וקוטווב נקרא לפקד על הצבא הרוסי.

קוטווב נערך לקרב ליד בירודינו. בקרב אכזרי מאין כמוהו ניצחו הצרפתים וקוטווב נסוג.

במועצת-מלחמה היסטורית ליד פיליאר, שהונצחה על-ידי טולסטוי (ימין), החליט קוטווב לנטוש את מוסקבה, ב' אמרו: "אני אסבול בשל החלטה זו, אולם אני מקריב את עצמי לטובת מולדתי."

נפוליאון נכנס למוסקבה (שמאל), אולם העיר עלתה באש, הוא לא מצא בה מחסה ואכל. הוא נאלץ לסגת, כשקוטווב הוזהר השמיד את צבאו אט-אט, מבלי להקריב קרבנות מיותרים. מ-600,000 הפולשים, חזרו רק 50,000.

1. אלכסנדר נבסקי

ההיסטוריה הרוסית מתחילה בשנת 862, כשהעיר נובגורוד, בצפון, הזמינה נסיך גרמני בשם רוריק למשול עליה. אמרו הרוסים: "ארצנו רחבה ועשי"ה, אך סדר אין בה". הגרמני עשה סדר. אחו מצאצאיו היה אלכסנדר, נסיך נובגורוד. כל רוסיה היתה נתונה, בזמנו, לשלטון המונגולים, אנשי גייגניס חאן הנורא. המונגולי דילדל את הא"ר, אולם נובגורוד, בגלל ריחוקה, שילמה לו רק מסים.

אלכסנדר לא חלם על גירוש השלטון הזר, דבר שלא היה ביכולתו לבצע. אולם הוא הנחיל תבוסות נוראות לראשונים, לשבדים ולליבוניים שעלו על נובגורוד כדי לכבשה, בראותם כי האדונים המונגולים רחוקים (מימין). אלכסנדר יצא לקראתם, וב"קרב על הקרח" על הנהר נבה השמיד את צבאם, זכה לתואר "נבסקי" — איש הנבה.

אלכסנדר ניסה להרחיב את תחום השלטון של נובגורוד, ליצור בסיס לשיחורר האומה. אולם הסותרים של עירו התנגדו לו. המונגולים דאגו להשמיד כל גאווה לאומית, תמכו לעומת זאת בכמורה. אלכסנדר הבין שאין סיכוי למרד, יצא במקום זה להשי

תחנות בפני החאן המונגולי בסאראי (משמאל), כשהמסים שהוטלו על ידי המונגולים היו כבדים מדי, נשאר אלכסנדר שלוש שנים רצופות בהצר החאן עד שהשיג ממנו הבטחה לרכך את הנטל. בדרכו חזרה לעירו מת אלכסנדר, ייתכן בעזרת המונגולים.

3. איבן הגדול

איבן השלישי, נסיך מוסקבה, הקים משך 43 שנה את רוסיה של היום. הוא היה הראשון שנשא את התואר "צאר כל הרוסים".

את השנים הראשונות הקדיש לכיבוש כל הנסיכויות הקטנות, השליט את מוסקבה על כל רוסיה. הוא נהג בזהירות במונגולים, לא שילם להם מס אך לא פרק את עולם. הוא נשא לאשה את יורשת הכתר הביזנטית, שברחה מפני התורכים, הפך את רוסיה באופן רשמי ליורשת האימפריה הביזנטית (וסמלה, הנשר בעל שני הראשים).

כשהמונגולים התנוונו יותר ויותר, הכריז איבן שלא ישלם עוד מסים. ה"מונגולים המפולגים לא היו מסוגלים אפילו לערוך מסע-עונשין נגדו, איבדו בזאת את שליטתם על רוסיה, כשמת איבן השאיר אחריו רוסיה מ"אוחדת, משוחררת, שפניה היו נשואות בפעם הראשונה אל אירופה ותרבותה. דרכה של רוסיה למעמד של מעצמה עולמית ממדרגה ראשונה היתה פנויה.

2. דמיטרי דונסקוי

אחר מות נבסקי שקע כוכבה של נובגורוד. בשנת 1362 עבר המרכז למוסקבה — כשדמיטרי ירש את מקום אביו, איבאן השני, ממשפחת רוריק.

דמיטרי הבין שמקור החולשה הרוסית נעוץ בסכ"ס הנסיכים, שנגרמו עלידי הנוהג להוריש את השלטון מאח לאח. דמיטרי הניע את הנסיכים לחתום על הסכם שהנהיג את העברת השלטון מאב לבן. הדבר לא מצא חן בעיני המונגולים, שאיימו בפלי"שה חרשה. אולם דמיטרי נתגלה כמנהיג גדול, קרא להגן על רוסיה. הוא איחד, בפעם הראשונה, את הנסיכים, הכריז על "מלחמה קדושה". במקום לחכות מאחורי חומות מוסקבה יצא עם 200,000 לוחמים אל הנהר דון, מקום בו חנו המונגולים. הוא חצה את הנהר ושרף את הסירות, כדי למנוע כל מחשבה על נסיגה.

בקרב על סוליקובו, ליד הדון, כמעט נוצח דמיטרי, אך ברגע האחרון שבר את המונגולים (מימין). הוא זכה לתואר "דונסקוי" — איש הדון.

שנתיים התכוננו המונגולים לנקמה. בסוף עלו על מוסקבה, כבשוה בקלות בשעה שדמיטרי שהה בצפון, כדי לגייס חיילים. העיר נחרבה ודמיטרי נאלץ להעלות שוב מס. אולם משך שבוע השנים שנוותרו לחייו עבד בסתר להכין את היסוד לשיחורר ארצו מעול המונגולים. ואת המדיניות הזאת הוריש לבניו. האגדה שאיו לנצח את המונגולים נמוגה. רוסיה ציפתה לשיחוררה.

7. מרשל סובארו

כמעט גמד ורזה מאין כמוהו הצטרף סובארו לצבא בעודו ילד, עלה בסולם הפיקוד מן השלב התחתון. הוא הפך חייל ומפקד-קרב בלתי רגיל, אב לחייליו שהלכו אחריו באש ובמים, זר לח"צ ולאצולה. כמעט אף פעם אחת לא לבש לבנים.

בצעירותו הנחיל מפלה לפרידריך הגדול, המצ"בא הפרוסי המפואר, אולם נצחונותיו העיקריים הושגו נגד התורכים, על אדמת רומניה. פניו היו נשואות לכיבוש קושטא. אולם אותה שעה גם דיכא מרידות של המעוטים, בעיקר של הפולנים.

אינטריגה של החצר גרמה לפיטוריו, והוא חי בצניעות בעיירה רחוקה. החל מחבר ספר לימוד צבאי. אולם כשפרצה המלחמה נגד צרפת, שיגר הצאר משלחת של חיילים אל סובארו, שהודיעה לו: "סובארו אינו זקוק לתהילה". אך רוסיה זקוקה לה! סובארו הוביל את חייליו מעבר להרי האלפים, באחד המבצעים המהוללים ביותר בהיסטוריה הצבאית, ניצח את הצרפתים, אולם הוכשל על ידי מדיניות חבלנית, מאוכזב חזר לרוסיה, שם מת ב"1800. האות על שם סובארו הוא אחד האותות הגבוהים ביותר בצבא הסובייטי.

המהפכה של פיטר

חלומה הגדול של פיטר היה להפוך את רוסיה למעצמה אירופית מתקדמת. את חונו זה המחיש באכזריות שהשאירה חותם עמוק על רוסיה. כשמרדו נגדו הסטרליצים (קל"עים), אנשי המיליציה האצילה, פקד לענות ולהרוג אלפים רבים של מיטב האצילים (מימין). הרג רבים מהם במו ידיו. בנו, שמרד נגדו, הואשם על ידו ונרצח בבית הסוהר.

תוך קרבות נוראים (100,000 מתו בשנה הראשונה) הקים את בירתו, פטרסבורג, ש"באה לסמל את הפניית רוסיה לאירופה ול"ים. מוסקבה, הבירה היבשתית הוזנחה.

באכזריות אופיינית דיכא את כל אלה ש"סרבו ללכת בדרך הרפורמה, הטיל מס על האצילים שסרבו לגלח את זקניהם, חתך במו ידיו את זקניהם של כמה מן האצילים המ"כובדים ביותר, שזעזבו את ארמונו מבוישים (שמאל).

בימי המסע השבדי נפלה לידי הרוסים שבויה צעירה, לטבית, בשם מרתה. היא הפכה משרתת של גנרל רוסי, אחריכ"ה אהר"בה של גנרל שני ולבסוף אהובתו של פי"טר, שנשאה לאשה: המלכה יקטרינה.

10. סטאלין

יוסף ויסארינוביץ דז'וגאשווילי, גרוני שקט וסבלני, נודע אך מעט לפני המהפכה, אך אחר מות לנין הצליח לגרש את כל מתחוריו, לתפוס את השלטון.

בהטיפו למדיניות שהקדימה את בניין ברית-המועצות למהפכה העול"מית, ליכד מסביבו את אנשי המעשה, שבו לדברנים, יריביו (שרובם היו יהודים), הקים במסע אכזרי, אך רב"הצלחה, תעשייה חזקה וצבא עצום. כשהחלימה הארץ מפצעי מלחמת האזרחים והמהפכה החקלאית הפני"מית, שהיתה מלחה רעב המוני, ניגש סטאלין לבצע את השאיפות הנושנות של רוסיה: כיבוש ארצות הים ה"בלטי ופולין, כיבוש הבלקאן והמוצא לים התיכון, ובאותה שעה כיבוש אס"יה המזרחית. הצלחתו היתה מזהירה.

עם שגור מכלי-הנשק שהוענקו לשני נוסעי המכונית. להגנה עצמית בדרך מסוכנת. סולמין רשיו מהר אל השבט, הועיק חלק מאנשיו, לרבות אביו של עודה פריג, מוכתר השבט, בן 66, שיצא אל זירת הרצח רכוב על גמל, נשאר על ידי גויית בנו עד אשר נאספה גוייתו וגויית חברו עלי-ידי המשטרה. הסבירו נוסעי המכונית למפקד אוור

בגנב: "שלוש פעמים צעקנו לעברם: עמדו! הם המשיכו להתקדם. ירדנו מהמכונית וירינו אליהם. הרגשנו בכדור שעבר מעל לראשינו. ראינו שניים מהם נופלים. עלינו למכונית והגענו תוך כדי ריצה להצטייד בתחמושת חדשה ולהמשיך בדרכנו לאילת."

קצין משטרת רחובות, עזרא גולדברג, יצא בלוי קבוצת שוטרים למקום הרצח: שני כתמי דם טרי נתגלו להם בצד הכביש, במרחק 17 מטר זה מזה, ליד הראשון נמצאו שני מונה תרמילי סטן, ובכיוון לשני ארבעה תרמילי כדורים ציכיים. גללי בהמות (חמורי הנמצאים) היו כתימי הדם. ב"כ 6.30 א"ר ח"ו ערב, הגיעה קבוצת השוטרים למקום. שם נמצאה מכונית המשא, שני האנשים הרוגים כחוק, נשקם הוחסר, הם נאשמו ברצח בו במקום.

למחרת בבוקר יצאה הקבוצה בדרכה לר-חובות. ליד ואדי ימן עצרו הנאשמים את ה-מכונית. "זהו המקום!" לחשו אל עבר קצין המשטרה.

בבית משפט השלום התל-אביבי, בנוכחות השופט החוקר ד"ר יוסף כהן-מגורי, התובע א. גרף, איבד אבי הנרצח עודה פריג, מוכתר הכפר, את השליטה על רגשותיו: "יש אלוהים-בשמים!" נשא ראשו כלפי מעלה, "זה שנים יושבים אנו בקרב ישראל, חיים בשלום ושקט. יש אלוהים בשמים!"

פשעים

גנבים בלילה

"אני מבולבלת לגמרי. אינני יודעת בת כמה אני היום," אמרה פרידה פולק במפח נפש. יום קודם לכן חנכה, היא, בעלה יצחק פולק, פקיד בועד הקהילה בתל-אביב, ושני ילדיהם את דירתם החדשה בקומה השנייה של הבנין החדש ברחוב אחד העם, — הי"ם חסרו להם 6000 לירות מתוך ה-8000 שצליהם לשלם לקבלן הבנין.

לאחר ליל עבודות סידוריות בדירה החדשה שנמשך עד שלש לפנות בוקר, שכבה המשפחה לישון. יצחק פולק פשט את מכיו, הניחם על כסא בצד מטתו. שעה קלה לאחר מכן, קפץ אלמוני דרך חלון המטבח, חדר בצעדים קלים לחדר השינה, הדליק את האור, התעלם כליל מכלי הברזל, סדרת חליפות גבר שהיו מונחות על השולחן, ניגש על קצה אצבעותיו ישר אל המכנסים, הניחם מעל הכיסא וקיסץ קלות אל עומת שבא.

בבוקר כמה זעקה ממיסת לבבות. 4000 לירות במזומן נעלמו עם המכנסים ואתם אונק כיס ובו, מקופל בור, יהלום בן שלוש שה וחצי קאראט שנועד לשלם חלק גדול ממחיר הדירה.

על הקיר, מעל החלון המטבח, השאיר הגנב טביעת אצבעות ברורה, בולטת. אמרה פרידה פולק: "אין סיכויים שיתפסו אותם. המשטרה שביקרה בדירה אפילו לא גילתה את טביעת האצבעות." אמר שומר הבנין הזקן, שגם כמנהגו שנת-ישרים "לא שמעתי דבר ולא חצי דבר."

סברו השכנים: "גנב אלמוני זה ודאי הכיר את תכנית הבנין, את מעשי דייריו העתידיים. נכנס דרך החלון הנכון. סחב את המכנסים הנכונים."

הארץ

תפקיד תרבותי

פרופ' ב. צ. דינבורג, שר החינוך והתרבות, התפטר מתפקידו כדיקאן הפקולטה למדעי הרוח באוניברסיטה העברית לאחר של נתמנה כשר הסופה באיטליה (הארץ).

עמרם ילון, טבריה

באיחור של 45 שנה

בשנת ה'88 נפטר אמש בטבריה ד"ר הרצל ומתברר הועד הפועל וחלוצי הציונות (הארץ).

הגרלה אין אפס

קרם סוקלון הלבן, לא שמן, בשימוש מתמיד, נותן גוון בהיר, מבהיק, וכהה גם יחד. (ידיעות אחרונות).

צבי בן-יעקב, חדרה

עם חמורים, כולל רצח בכונה תחילה, גדל מחוק לכל שיעור מתקבל על הדעת. נוסף לזה נפתחו למעלה מ-15 תיקי פשעים חמורים הנוגעים לחוק לעשיית דין בנאצים ובעוזריהם. אנשים אלה, בחלקם הגדול אורחי מדינות ורות, חבושים בבתי סוהר ישראליים לאחר שאיש מהם לא הצליח להשתחרר בערבות. ממשלותיהם מתענינות מדי פעם בפעם בגורלם והדבר גורם לזלזול יתר מזהו היקר של בית הדין. כדי לספק במצב זה החליטו שופטי בית המשפט המחוזי בתל-אביב לערוך מבצע מיוחד במסגרתו יחולקו חסולים, על מנת להשתלט על הפיגורים בהקדם האפשרי. אולם כבר עתה מנבא ד"ר בר זכאי: "תוך שני חודשי מבצע החיסול נסיק בור דאי שיש לפתוח במבצעים שונים לחיסול פיגורים אחרים בבתי הדין." שהרי תושבי המדינה דואגים כאילו במיוחד כי לא ישארו בתי הדין מחוסרי תעסוקה.

כתמי דם וגללי בהמות

בחמישי לספטמבר בשעה 8.30 בבוקר יצאה מכונית-המשא ממשק בית נאבללה,

מלמל כמה מלים ובקול רם קרא: "המדינה גנדה אברהם לוי. האם שני הצדדים נמצאים פה?" מן הספסל שבצד השמאלי של החדר קם מתוך קם בא כוח הנתבע. "ואני מייצג את מר לוי," הוא הכריז. אך במקום להתישב חזרה פנה אל השופט בבקשה: "אודה מאד לכבודו אם יואיל לדחות את המשפט כדי לאפשר לי את איסוף החומר הדרוש להכנת ההגנה."

השופט פנה לתובע בשאלה אם יש לו התנגדות. "לא," הוא ענה. "ובכן," השיב השופט בעלעלו ביומנו, "אני קובע את הישיבה הבאה לעוד שלוש חודשים. עד אז עסקו בית המשפט ב-בירור תיקים אחרים."

עורכי הדין כבר עסקו באיסוף הניירות הפזורים על שולחנותיהם. וכאשר נשמע קול השופט ממקרא את שמות התיק הבא כבר עמדו בפתח הדלת לצאת. תיק זה שניחה התוסף לשלוש מאות תיקים אחרים שנצטברו בבית המשפט המ' חוזי בתל-אביב השנה, בעוד שרק כ-50

השמחה בקבוצת ארז

תהלוכת ההתנחלה: הזוגות מובלים לחופה

מי התלבש על מדים...

אחר טכס הנשואין: הזוגות עומדים בשורה

...ארבעה כוחות סוס

מהם נמצאים בשלב דיונים. מספר רב מתוך תיקים אלה הוגש עוד בתחילת השנה. בהפסקה שבין המשפטים ישב ד"ר נתן בר-זכאי, נשיא בית-הדין המחוזי, בלשכתו ומנה את הגורמים למצב שמולו עומד בית הדין אין אונים. "עם ריבוי האוכלוסייה," הוא אומר, "רבו כלי הרכב במדינה ואתם מות על ידי דריסה. בתקופת המנדט היה בית הדין גוזר מתן פיצויים שהסתמכו לרוב ב-200 עד 300 לירות. אולם מאז הוכיח חוק הנוקים על ידי ממשלת ישראל יכולים הפיצויים להגיע גם לסכום של עשרת אלפים לירות וגוררים אחריהם פרוצדורה משפטית ממושכת, מלחח ערעורים. גם עורכי הדין מתעמקים היום יותר בבעיות מורשיות, מזהמים עם נאומי הגנתם. כל זה גורם כמובן לתהליך משפטי ממושך פי כמה מזה שהיה קיים בזמן המנדט."

מבצע חיסול. מספר התיקים לפי-כיצד נופלים שני חבריו תחת מטר של קל-

(המשך מעמוד 7) הדרומית ביותר בגבול איזור הכיבוש המצרי מצפון לעזה. השבוע נתקיימה הנבואה: טרקטור אדום של קבוצת ארז הוביל את פינוקיו ועוד שלושה מחבריו, אנשי אגודת הרוקים יחד עם בחירות לבותיהם, לחופה ליד הק' בוצה. המפגה התחילה לפני כשמונה חודשים. עד אז היו חיי הרוקים בקבוצה בטוחים, פחות או יותר. בקבוצה שרר עורף גדול בבינים. אולם אז הגיע, לדברי פינוקיו, "משלוח רציני" — 24 בנות. בנות עניות שליד ראיין-לציון, הצטרפו לבני הקבוצה. יחס הכיחות השתנה והתאזן. חיי הרוקים בקבוצה היו נתונים בסימן שאלה.

לדבר, לא טוב. בשעה שלוש התאספו מאות אורחים בין הצרפים והאחלים של הקבוצה. ביניהם הסתורו ארבעה החתנים (מל' בד פינוקיו, מוטקה קרמר, איש בן-שמן, גד עזון ארליך ואברהם לייכטנברג, בני פ"ת), כשהם לבושים מכנסים כחולים וחולצות לבנות, ומסתודדים ליד כלותיהם, הלבושות ב-שמלות לבנות. מתחת לסיסמה "לא טוב היות אדם לבדו!" הוקמה במה, מקושטת בסמלים שבאו לשקף את אופיים ותפקידיהם של החתנים והכלות של הקבוצה. שוערה מתקיימת בקושי, על כמה אלפי דונמים של אדמת פלחה, כשמכונית המשא הכבדה של פינוקיו המשופם תורמת תרומה גדולה מאד לפרינסטה.

החופה, תלויה על שני רובים ושני קיל-שונים, משכה חלק גדול מן הקהל (חלק שני לא זו משולחנות הערובים, מצפה לכיבוד). בזה אחר זה הוזמנו הזוגות, האזינו בחיוך בנך למילמולי הרבנים ארוכי הזקנים, חיכו שיביאו מן המטבח כוסות כדי לדרוך עליהן, לפי מצות המסורת. ברגע שהחלן השחל את הטבעת על אצבע כלתו, הדהדו לפתע ב' חלל שלוש יריות: הרוקים הנותרים קברו בכבוד צבאי את חברם, שנפל חלל על מזבח הנשואין. אותו טקס נשנה פעם אחר פעם, כשהליצן הקבוצתי צועק, בגמר כל טקס, "המספר הבא!"

אמר פינוקיו: "אין דבר, היום הם צוחקים ממני, בעוד שנה אצחק מהם!" כוונתו היתה למה שעלול לקרות כשמוכיר הקבוצ יטול לידיו את רשימת הזוגות הפוטנציאליים, ויס' מן (בהתאם לאפשרות המשק) מועמדים ויס' פים שיזכו לאישור נשואין. כל זוג נכנס לאוהל משפחתי, מחובר לסוכה קטנה מקנה קנבוס, שהוקם לפי טעמו האישי.

בעוד הטקס נמשך וגמשר, עמדו ויש' בו אנשי הקבוצה וידידיהם הצעירים מ' קיבוצי הסביבה וההכשרות, החליפו ציד-באת, דנו ביניהם על ההתפתחויות הבאות בשטח הנשואין. (שיחה לדוגמה: "מי הת' לבש על מדים?" תשובה: "בבחר במצב טוב, ארבעה כוחות סוס!") כשהתקרב הי' טקס הרביעי לקצו העיר מוטקה, נהג דרומ' יהודה מבית עובד, מבקר קבוע בכל הח' תונות במרחב הדרום: "עוד מעט ולא ייש' אר להם אדוני!" אך נראה שהיתה סבלנות לריבונות-של-עולם, ותוא נשאר עד הסוף, הוכיח בואת אריכות רבה יותר מאשר כמה מאות מוזמנים שהסתגנו חזרה לשולחנות. "הם תפסו את העניין!" אמר אחד מבני הי' קיבוץ. התוצאה: כשגמר הטקס ומשתת' פיו חזרו אל השולחנות לא נשאר שריד וזכר מן הכיבוד.

לא היתה זאת תופעה יחידה של חוסר גימס מצד קהל המוזמנים שבא בחצי תרי-סר אוטובוסים. אשה אחת נראתה מחטטת בסח האשפה, הוציאה ממנו עגבניה רחוקה אחרת טיפסה והורידה פירות מן העצים. מלבד תופעות אלה לא הושבתה שמחת הקבוצה, שחגיגה זו שמשלה לה הפסקה נוחה במאבקה הקשה עם תנאי קיום שאינם מעוררים קנאה. כדי להראות לאורחים כיצד הסתדרו העניינים והזוגות חבורה והו' צגה אופרה מיוחדת, שהדגימה את נתיב החיזור של כל חתן בעזרת מנגינות של ורדי, אופנהיים ובטהובן. בירך אחד החתנים, שגמגם לתוך המיקרופון, נבון: "אההה, יהיה בסדר, כמו שאומרים!"

משפט

יותר מדי תיקים

"בית המשפט!" לקריאת השמש התרומ' מן שבעה האנשים שישבו פזורים על ספ' סלי אולם מית-המשפט והשופט, עטוף גלימה שחורה המרשרשת אחריה, התישב במקומו מאחורי הדוכן הגבוה, מתחת לס' מל המדינה התלוי על הקיר. הוא עיין בניירות שהיו מונחים לפניו,

כדורגל הנצחון היה מוצדק

למרות שכל המתעוררים החליטו שרגלי שחקני מכבי תהיינה על העליונה (כשהן פקפקים התעורבו מתוך חשש רב, לתוצאות תיקון) גרמו אנשי הפועל לאכזבה רבה, ניצחון את מכבי 2:1, כשהקהל האלמים קם על רגליו פעמים רבות תוך מהלך המשחק כדי להביע את התפעלותו.

לאחר הצעקות המקובלות של המאחרים על המקדמים שתפסו את מקומותיהם, נשען דעתם האחידה של פרשני הכדורגל על נצחון הפועל במגרשו היפואי. נצחון מוצדק, שני השערים שילובסקי, חלוץ הפועל היראויים לפרפר ברשת ושרבר את העליונות שהיתה למכבי בכדורגל התלאביבי. נצחון הפועל העמיד בצל את כל נצחונות מכבי בזמן האחרון וגם צרופיהם הנדירים של שחקניה, שלא תורגמו לשפת השערים, לא עזרו. כי כיון שהקהל אוהב גולים, הוא לא הסתפק במשחק מרהיב עין, רוצה בכדור מונח בשער, תוצאה של פעילות מוקדמת.

חלוצי הפועל 80 ק"מ. היה זה נצחון הגי נח הפועל והפסד התקפת מכבי. כי מאז ומתמיד נודע מכבי תל-אביב כחולשתו בחרי ליית ההגנה, לעומת זאת היה בעל ההתקפה המוחזקת והיעילה ביותר במדינה. חלוציו היו מסקיעי השערים המובהקים, עובדה שפיצתה על חוסר יכולת הגנתם.

הפועל תל-אביב נתפרסם, מאידך, בהגנת ברזל ובהתקפת סרק. הגנתו, שבראשה שר ער הנבחרת הישראלית יעקב חודורוב, ידעה לסכל בקלות את התקפות הקבוצות היריבות. במשחק השבתי העמדי מכבי את התקפתו במרכז המגרש, במקום לפור את חלוציו. שגיאה זו היתה בעוכריו ויהודה ויס, הסטור פר של הפועל העמדי את כל 80 הק"ש של גופו מול החלוץ המרכזי של מכבי, יהושע גלור.

חוד המחץ של התקפת מכבי לא מצא את מקומו כיון שהיה נעדר מרחב כדי לפרוץ לו דרך בין הרצים והמגינים. אחר שההתי נגשויות החריפות בין חלוצי מכבי ומגיני הפועל שחסמו את דרך המכבים לשער לא הועילה, נצחה התקפת הפועל שידעה לנצל את שתי המסירות של אשר בלוט ולזכות בנצחון.

לכייף שנה בלונדון

הוא לא נותן לי מנוח, התאונן חלף פלומנהאפס, מנהל אוליסטאר, באוני מאמן הפועל תל-אביב צבי (דוקטור) ארליך. ללא שאני זה, הוא שולח משהו שידבר על לבי שאסכים לקחת אותו (אלי פוקס) לארצות הברית!

המנהל האמריקאי פנה לדוקטור בבקשת אינפורמציה על אופיו של רץ מכבי אלי פוקס וזכה לתשובה קצרה: שחקן טוב. אך פלומנהאפס לא לקח את פוקס אתו כיון "שהכדורגל הוא חלש מאד בארצות-הברית וכאשר באים ששת אלפים איש נראה שהמשחק הוא באמת גדול מחוץ למשחקים של הישראליים שעה שהיהדים האמריקאים רוצים לדעת בשביל מי הם שולחים דולארים".

שחקני מכבי תל-אביב ידעו הסבר אחר על רצון נסיעתו של אלי פוקס לעולם החדש. נשואיו הקרובים של פוקס (העולם הזה 731) מחייבים אותו למאמץ כספי, המהווה לחץ על אגודתו.

אותה שעה לא ידע יהושע (שיעיה) גלור, חבר קבוצתו, דבר על נסיעתו לארצות הברית, אמר: "רצו לקחת אתי לתוריה ואני לא רציתי, עכשיו אני רוצה שיקחו אותי לאמריקה והם לא רוצים".

בינתיים קיבל גיבור משחקי אנגליה, יעני קלה חודורוב, מכתב מגניב ארסנל הלונדוני בקשר להצטרפותו למועדון. לפני חזרו לי ישראל הודיע חודורוב שאינו רוצה להפך שחקן מקצועי, ביקש לברר את האפשרויות של שחקן חובב. מטרותו היתה לכייף שנה אחת בלונדון, ללמוד את תורת הכדורגל וללמוד, עם שובו, לחבריו.

המכתב שהגיע לראשון-לציון הציע לקבל את חודורוב גם כשחקן חובב, בתנאי שיצטרף למועדון התיק, יהיה רשום כסטודנט או יעסוק בעבודה קלה כשאת המשכורת למחיתו יקבל תמורת התעסקות בכדורגל. חודורוב טרם החליט, ביקש את אסנל לפי נות לקבוצתו (הפועל תל-אביב) לשם קביעת עמדה סופית.

בעיה עיקרית דירה. בטרם נסתיי

מו עסקי היצוא החליט הפועל תל-אביב לי

יבא שחקן כדורגל ומאמן נודע מאנגליה.

מאמן הפועל, צבי ארליך, תמך בהשאת ה

שחקנים הוותיקים על תפקידיהם בקבוצה ב

עוד ששמעון ליורוביץ (העולם הזה 729) סבר שיש להכניס כוחות צעירים. התוצאה: כשחזר הפועל מאנגליה הביא עמו את ה. קיין, כדורגלן מצטיין משנות השלושים שה

פך מאמן.

אחר שקיין אימן את הנבחרת המצרית

שהיה מתוך ארבעה משחקים. ברחובות התאסף קהל של 500 איש, נכח בתיקו (0:0) בין מכבי רחובות והפועל חיפה כשגיבור המשחק הוא משה (מוסיק) ליטבסקי, פקיד בל"ל (לשעבר: אפי"ק) וחבר הנבחרת הישראלית. בהתגלגל הכדור לשער

הרגע המכריע: טוריה (מכבי) מרים ידיים ומכסה את בנדורי (שוער מכבי). מאחוריו עומד רחביה, חלוץ הפועל, בעוד שהסטופר של מכבי, יצחק שניאור שוכב על הארץ ודניאל ילובסקי, החלוץ המרכזי של קבוצת "הפועל", נגח בזריזות, אך נפל.

מכבי השתתח השוער ולא הצליח לתפוס, במי קומה הופיע מגן הקבוצה שערר בעד הכדור. אותו יום משכו מכבי והפועל יפו אלף איש לצפות בנצחון הפועל 0:5 שנפל משיא הבקעת השערים שהתחולל בנחניה כאשר ה

פועל נמליחיפה גבר על ביתר נתניה 0:15.

טבלת ליגה ב' למחוז הדרום העמידה את

הפועל יפו בראשה אחר שאסף שש נקודות

בארבעה משחקים. אחריו באהפועל ירוש

ליס שצבר באותו מספר משחקים אותו מס

פר נקודות אך יחס השערים הוא לזכות

יפו (5:17) בניגוד ל-8:11 הירושלמיים.

מכבי זכתה ליעקב שקיב שמונה נקודות

בארבעה משחקים צועד בראש ליגת הצפון

כשאחריו הפועל נמל חיפה (שש נקודות, ב

שלושה משחקים) והפועל נתניה שש נקו

דות בארבע משחקים).

טניס

מוצץ האצבע לא נסע

באליפות הטניס בשנה שעברה חולל נער חיפאי בן 16 רעש גדול. הוא נצח במערכה הראשונה של משחקו עם גבי דוביצקי, אלוף הנוער, 6:0. משחקו של חנו גולדבלט, "הילד מוצץ האצבע", (הוא רגיל למוצץ את אצבע הבוהן של ידו הימנית באמצע משחקי הטניס והכדורגל בהם הוא משתתף) זכה להערכה כללית ואם כי הפסיד בשתי המערכות הבאות לאחר קרב עקשני יצא בסיכום הכללי במקום שלישי ביחידיים, וזכה יחד עם חבי רוי יוסף אלישע בתואר האליפות לזוגות נעריים.

לאחר האליפות בקר הטניסאי היהודי-אנגלי ליכטיג בישראל, תרם גביע למשחקי טניס, הבטיח להזמין את טובי הטניסאים הצעירים לספור של השתלמות באנגליה.

לפני כמחצית השנה נתקבלה במועדונו של חנו גולדבלט הודעה שעל חנו להתכונן לניסיעה לאנגליה. היה עליו לשלם את הוצאות הנסיעה בעוד שהוצאות השכון והכלכלה ימור מנו על-ידי ליכטיג.

מאז נשתרר שקט. גולדבלט, שסיים בינתיים את שנת הלימודים השניה בבית הספר המקצועי, קרא בעיתונים על שלושת שחקני מכבי תל-אביב (גבי דוביצקי לור דוידון, חיים לני דס) שיצאו לסיור באנגליה.

לא נומק אי צרופו ליוצאים, ובקרב טניסי הכרמל נתעוררה סערה, כיון שמקומו של גולדבלט כשלישי בין היוצאים נראה כבטוח. רק השבוע נודעה סיבת אי שיתופו: ליכטיג הודיע לפועל שאין באפשרותו לשלם את הוצאות השכון והכלכלה במקום ולכן נסעו רק שלושת התל-אביבים, שלהם קרו בים בלונדון. לגולדבלט לא נשלחה כל הודעה כיון שהיה ברור למאורגנים (בלי לשאול) שלא יאה באפשרותו לממן את כל הוצאות הנסיעה, השכון והכלכלה.

לבש את מדי הנבחרת הלאומית, הצטיינה גם בספור במזרח הרחוק. הקבוצה השלטת בכדור הודות למאמן ה

אנגלי, דוד אסטלי, שהופיע פעמים רבות

בנבחרת וולס והשתתף ב-350 משחקים בש

ביל קבוצות אנגליות מפאורות, כולל שני

פועלים חקלאיים, שני מכונאים, שני מס

גרים, שני פקידים, שני מהנדסים, סנדלר,

אופה, איוראי, חנוני וסטודנט.

ארבעה צדדים נהנו

טיבי כהן, הרץ המרכזי וראש מכבי חיפה,

החליט להסתפק בשנתיים של משחקים עם

קבוצתו, הודיע להתאחדות על פרישתו מ

מכבי חיפה, נכנס להסגר המקובל.

כששמע ביהר תל-אביב שהרץ המרכזי בן

ה-22, שהצטיין עוד במשחקיו בארץ לידתו

(בניס ההונגרי) ואחר עלותו ארצה היה אחד

הגורמים העיקריים לעלייתה של מכבי-חיפה,

נש את קבוצתו, נכנס אתו במשא ומתן כדי

לרכשו. טיבי נטה להסכים להצעה, אך מכבי

חיפה סרב לתת לו שחרור.

העונה החלה ומכבי חיפה הורגש חסרונו

של טיבי, הרב טוראי מחיל-הים, בעוד שטיבי

עצמו נשאר ללא קבוצה.

בינתיים הגיעה הכנות הפועל חיפה למס

עו לקפריסין (שייערך לאחר הדחיות המרור

בות במחצית השניה של נובמבר ויקיף שלו

שה משחקים) לשלב סופי ובהרכב הפועל

נתגלו קשיים, בגלל המחסור בשחקנים מצ

טיניים. ברנע האחרון החל הציד על כוכבי

קבוצות אחרות. ולאחר ששאל אייזנר מ

אוליסטאר (העולם הזה 731) נאות להצטרף

למסע (בינתיים הצטער על הסכמתו, התגעגע

למולדתו) הופנתה הצעה דומה לטיבי כהן,

אלא ששוב סרב מכבי חיפה לתן לו את ה

אישור הדרוש שבלעדיו לא תותר יציאתו.

השובע נמצא הפתרון: טיבי כהן קיבל

רשות לצאת לקפריסין, תמורת זאת הוא

יבטל את בקשת הפרישה שהגיש להתאחדות,

ימשיך העונה לשחק במכבי חיפה ובסוף הע

נה יזכה לשחרור.

מהפתרון מוצאים שלושת הצדדים: מכבי

חיפה שהשתתפותו של טיבי עלולה להביא

כמה נקודות חשובות במשחק הליגה, הפועל

חיפה בגלל החינוך הרציני שהוא קיבל במ

סע, ובעיקר טיבי כהן עצמו, שיסע לקפ

ריסין. יוכל להמשיך את משחקיו ברציפות בלי

להכנס להסגר המוטל על כל שחקן העובר

לאגודה אחרת ללא שחרור, ובעונה הבאה

יוכל להצטרף לכל קבוצה שירצה. (כנראה

יבחר בביתר תל-אביב שיהפוך בכך צד רבי

עי נהנה).

טבלת הליגה

משחק שתי הקבוצות הצועדות בראש

הכדורגל בארץ העמיד בצל את שאר המש

חקים של הליגה, הסתיר את ההפתעות

למיהן הסתירה טבלת הליגה הראשונה מח

דס: הפועל תל-אביב סיפס לראש הטבלה

באוסף שש נקודות בשלושת משחקיו (מאון

השערים — 2:10). הפועל חיפה תפס את

המקום השני בחמש נקודות משלושה מש

קים ואחריו מכבי תל-אביב במספר נקודות

חלוצי הנס יופסון

דולרים בתוספת נצחון

חתם חוזה לשחק כשחקן מקצועי עם אס' לנטה האטלקית, מלבד 50 אלף דולארים ששולמו עבור יופסון פיצתה דוידגדון את עצמה בנצחונות בכל תפוצות העולם. ניצחונה הגדול היה נגד הנבחרת הסבדית המקצועית (1:3) לפני 40 אלף צופים. הקבוצה יצאה בתיקו עם נבחרת הולנד, ניצחה את כל הקבוצות האמריקאיות במסע בארצות הברית. הקבוצה, בה מספר שחקנים רב ש

הקונגרס העולמי הספרדי

ביום שני המריא לפאריס החלק האחרון של המשלחת הישראלית לקונגרס הספרדי העולמי, בראשותו של השר מר בכור שיטריט. בהזדמנות זו שיגרה סוכנות הנסיעות "פאטרא", אשר עשתה את סידורי הנסיעה, את אחד ממנהליה, מר משה מטלון, כדי להקל על הצירים בשדה התעופה בלוד. בתמונה, מר מטלון מבכר את השר שיטריט בשם "פאטרא", לפני המראתו.

צילום שטרנברג

הוצאת "אחיאסף", ירושלים
רחוב בן יהודה, טלפון 2987

הופיע

סוד לדתו של האדם

פתרון תעלומת הלידה וכל הקשור בה

מאת ד"ר אלזאן פרנק גוטמכר

פרופיסור חבר למילדות באוניברסיטה
שעל שם גיוס הופקינס.

עברית: חדוה רותם

הספר יצא כולו מנוקד. המחיר 1,800 ל"י
להשיג בהוצאה ואצל כל מוס"פ בארץ.

טיפול להסרת השתמונות

הורידו את משקלכם המיותר ותשפרו את בריאותכם על ידי אלקטרו-מס' בשיטה החדשה ביותר

הרחקת שערות מהפנים ובמיוחד גם מהרגלים

מכון דרמה

רח' ג'ורג' אליוט 12, תל-אביב

שפע ברכות

דוד ווהל
לנשוואיי

חבריו ב"פלט"

פסנתרים
קניה - מכירה - תקונים
כוונים

א. וסטרמן, ת"א, רחוב רש"י 9

צרפת

רקמה אחת חצי מיליון

בפאריס, בלונדון, ובניו-יורק, קיים פולחן מיוחד — פולחן האופנה והחייטות הגבוהה. אחר שדוגמנות הסתיו החלו מופיעות בעתוני האופנה המצויירים נראה שגעון מה בהצעות הצרפתיות אך הכוונה היתה ברורה: לתפוס את עין הנשים (ואת ארנקי בעליהן). כי בשנתיים האחרונות סגרו שניים מתוך כל חמשה בתי אופנה פאריסיים את דלתותיהם. הסיבה: גידול ההוצאות, המסים, צמצום היצוא (בגלל הגבלות מטבע מצד הממשלה הבריטית).

בהיותם נואשים, נוכח התחרות מרכז חדש ההולך וקם ברומא, מוכנים הצרפתים לנסות כל אמצעי כדי לחזור לעמדתם כמכתיבי האופנה. אולם בעייתם קשה הפתרון נובעת מסבך כפול: מחירי שמלותיהם גבוהים מדי עבור הצרפתים, האוהבים חידושים וצורות משונה מדי עבור אלה, האמריקאים, הצפוניים והדרומיים, והשופרים, שהם בעלי האמצעים. אולם החייטות הגבוהה בפאריס טרם נתן חסלה. למרות עלייה מבהילה במחירי הארג ותוספות של 20 אחוזים למשכורות העובדים נמצא עדיין מספר לקוחות מספיק לקיום התעשייה. הן האופנה הפאריסאית קוסם לנישים בכל מקום וקונים אמריקאים הרוכשים בממוצע 15 עד 20 דוגמות (במחיר של 100 לירות ויותר לדוגמה) מבטיחים את המשכיות התעשייה הפאריסאית.

מלך בתי האופנה הוא כריסטיאן דיוור, כותב סופר העולם הזה בפאריס, גבריאל דנון: "דיוור זה, למרות שהוא רחוק, יש לו משפחה המונה 900 נפשות. כי במשרדו עובדות 900 תופרות, ואם דיוור מהלך בפאריס, או שהוא טס לניו-יורק, להשגיח על סניפיו שם, או שהוא נח בסיציליה, או שהוא יוצא אל סחנת-הרוח שלו שבאחוותו שבקרבת פאריס, כדי להיווכח שהדשא עליה יפה משך השבוע, הרי 900 נשותיו ממלאות את תפקידיהן."

דיוור הוא אבי הקו הנשי החדש באופנה, שחולל מהפכה אחר מלחמת העולם השנייה והנקרא ניו לוק (המראה החדש). לשם השתלשלות דוגמתיו לא נרתע דיוור מפני שום הוצאה. הוא משלם חצי מיליון פרנק (כ-500 לירות) עבור רקמה אחת לחצי שמלה. תכונתו המיוחדת של דיוור שהביאנו לשיא ההצלחה: מעולם אינו קונה תרשים. בידי (יותר נכון: בעשר אצבעותיו) הוא משרטט כל דוגמה ומשגיח בעצמו על כל מדידה. מספר המדידות לדוגמה: שבע.

ארצות-הברית

האב לא ראה את הבכור

אחר שיוסף קלאנק התעורר החליט למלא את שאיפת חייו, הפך עורך-דין. אחר בצעו משימה זאת התמסר לתקן את העול הנגמם עקב השקפות מוטעות לעזרים. בבקשו עזר זה ממשית היתה התשובה הרגילה: "מה יכול עיזר לעשות?" תשובתו הקבוצה של קלאנק: "המוון!"

הוא הוכיח כי עוזרון אינו גורם מפרע בעד בודה, נסע לשם כך 600 אלף ק"מ, מצא תע-סוקה לאלף עיזרים בתעשייה ובמסחר. בלי שתהיה לו הכשרה מקצועית כל שהיא למד את סודן של מכונות מסובכות (ממגזן במכ"בסה עד למכשש בבית חרושת לתחמושת) ולימוד עזרים אחרים כיצד להפעיל מכונות אלה. בביתו התקין מחרשות, משורים, מכבי שים והפיק, בלי להעזר באדם, כנימנורות, שולחנות-קפה ושולשי שמות יפים להפליא. מלבד זאת סייע לאשתו לגדל ארבעה בנים.

אחר עזרים, חרשים, קלאנק הוא בן כורה פחם שהיה חלוש-ראייה מיום לידתו. כאשר נזקק למשקפים בגיל 14 היה כמעט עיוור בעינו השמאלית. שמונה שנים לאחר מכן, בשנת השלישית באוניברסיטה, נצטוו לעזוב את לימודיו כדי להציל את אור עיניו. אולם תוך חודשים מספר נתעזר לחלוטין וכשנולד בכורו לא הספיק לראותו. קלאנק גילה, אחר שהתאים את עצמו לעור-למו החשוך, כי הוא יכול להמשיך במקצוע הנובנות באותה הצלחה שעסק בה קודם לכן אולם הוא החליט לעזור לעיזרים. תוך השתלמו במקצוע המשפטים דאג למציאת פרנסה לעיזרים שהוכרחו לנטוש את מקומות העבודה שלהם. כאשר מכונאי עיוור סולק מעבודת מחרטה ניגש אשית לבית המלאכה הוכיח, אחר שפעולת המחרטה הוסברה לו משך חצי שעה, כי אפילו הוא יכול להפיק 116 ברגים לשעה (בהשוואה ל-120 הנדרשים מן פועל רגיל, פיקה). התוצאה: בית המלאכה החזיר את המכונאי לעבודה, העסיק עיוור שני. כשהוצעה לו משרת שופט החליט לנסות את מזלו לפני קבלו את המשרה הרמה, פנה

לעשרות אגודות עיזרים, הציע עצמו כמתכנן תעסוקה. התשובה היחידה שהגיעה אליו באה מקנדה בה הצטיין כבר בשנתו הראשונה בהשיגו 46 מקומות עבורה לעיזרים תוך שנה אחת, בהשוואה לשיעור של 20 מקומות המ"קובל למתכנן תעסוקה.

אחר הצליחו להעסיק עיזרים בכל ענפי התעשייה (מאריזות גומילעיסה עד הרכבת מכוניות פורד), חזר לארצות-הברית, אירגן שרות קיוסקים שהופעל על ידי עיזרים. כן דאג להקלת מצבם של העיזרים (בין היתר: עיני זכוכית כדי לשמר את הופעתם החיצונית, אימון בכתב ברייל הניתן לקריאה על ידי מגע, הדרכה מקצועית בחריטת עץ).

אחר שדאג משך שמונה השנים האחרונות לשיקומם של 13 אלף עיזרים במקצועות רבים (בין השאר: כוהני דת, מעסים, כתבנים, שומרי לילה, אורגים, מנהלי תחנות בניין), החליט להרחיב את שטח פעולתו, ידאג, לרא"שונה, לחרשים.

איי פיג'י

הכהן האלר והמפלצת

ג'ורג' סטלי סמיט-מנון הוא גבר צעיר בן 29, גבוה 1.80 מטר, מהגוס מכרות לפי מקצועו אך לפני עיסוקו כהנדסן מאז 1946, כאשר נשתחרר מהצבא.

לאחר סיימו ב-1949 סמיט-מנון דתי מונה מיסיונר באיי פיג'י והודות למרצו וכשרונו תיו (ביחוד: סגולותיו הספורטאיות כאתלט ומתאבק) זכה להוקרת הילידים והלבנים כאחד. כאשר נקרא, כעבור שנה, למסור דין וחשבון שוטף לבישוף האנגליקני בפרת נה"קבלה תלונות אולברכטס ואן-קנאל, קצין רא"שון בספינת משא הולנדית, כי בשעת שהייתו האחרונה באיי פיג'י הותקף והוכ עד לאבדן הכרתו על ידי סמיט-מנון. משנתעורר בתחנת המשטרה מצא עצמו שבור לסת ועצם בריח ובמיוחד, ועל כך הוא דרש פיצויים, רוסקה כליל מערכת שיניו התותבות.

הסביר הכהן-האנגליקני: הסכנה הגדולה ביותר ל-700 בני עדתי השחורים טמונה בבקבוק הברנדי, ששימש תמיד נשק מטמטם ומקהה חושיהם של ילידי האיים לטובתם ה"חומרית של בעלי המכרות והמטעים". למרות שב-1926 כבר הורחה הרשות המ"חוקקת של א"י פיג'י לאסור מכירת משקאות חריפים לילידים לא קוימה ההוראה בשש ה"שנים האחרונות. מאז סיום מלחמת העולם, כיוון שימ"ים עוברי-אורח החלו משכרים את הילידים במטרה לחוספס לעבודות כפיה באר"ניות.

כריסטיאן דיוור מטיי

רווק בעל 900 נשים

ב-1948 הוגשה תלונה לבית הנבחרים של ניו-סאות'הילס על חטיפתן של שבע נערות פיג'יות, לאחר מסיבת חגיגות עתירת מש"קאות, בידי מלחים הולנדים. ארבעה חודשים לאחר מכן הציג סמיט-מנון את כף רגלו על אדמת האלמוגים של איי פיג'י, ובהיוכוה לדעת כי פניויות לממשלת האיים הן חסרות ערך החליט הכהן, שהחזיק כבר בגיל 15 תור"אר אליפות להתאגדות במשקל חצי-כבד ל-התייצב בראש מלחמת קודש לטיהור האיים ממכת האלכוהוליות.

ילידי האיי, באי-כנסיותיו של הכומר הגבר"תן, חזו לא אחת במחזה המהנה כיצד מניס שליח האלוהים את שליחי השטן השיכורים וביחוד רבתה הנאתם של הפוסאסים מקור"זלי השיער כשנוכחו בבריחתם המבוהלת של קצין המשטרה וארבעת שוטריה. השוטר ה"חמישי, ג'ורג' אנדרו גיבונס, שלא הצליח ל"המלט, הושכב על ברכי הכוהן שהפשיט את מכנסיו והילקהו ארבעים מלקות בחגור"רתו.

כיוון שגיבונס היה חבר מועדון השתיה המקומי, אוסטופוס קלוב (מועדון התמנון) שכונה כך על שם שמונת מיני המשקאות ה"נפוצים ביותר, הכריז המועדון מלחמה על

כריסטיאן דיוור מצייר

יש מספר לקוחות

כנסיית השליחים ועל כוהנה ששכנו, סמלית כמעט, זה מול זאת, משני עברי הככר הרא"שית בעיירה פיג'י, בירת האיי. אצות-הים היו תמנון. בראשון של חג הפסחא 1950 גילה, אחר סיום תפילת החג, סמיט-מנון מסיבת הוללים במועדון התמנון השכן כשמלחי האניה ההולנדית איילה אמליה מצווחים בהנאה מרוב שכרות וידידות שהובעה מצד ילידים ומספר נערות מעורטלות. הכהן ניגש למנצח על המסיבה, ואן-קנאל, הזהירו על תוצאות מעשהו. ה"הולנדי הקשיב בחיוך מתחסד וברגע שהכהן הסתובב הדביק על מעילו מדבקת וויסקי עם סמל התמנון.

לנוכח המהתלה פרצו מאות הנוכחים בצ"חוק. היחיד שלא צחק היה הקצין הראשון של איילה-אמליה שגלקה, כעבור שניות ספורות, זכ"ם וחסר הכרה לתחת המשטרה. אולם השבוע היו בפי הכהן דברים מצע"רים. סיפר סמיט-מנון בשכבו בבית החולים: "היום הראשון בבוקר ירחתי, כמנהגי, במקום רחצתי הקבוע במפרץ ג'והו. משנתרחקתי במקצת מהחוף, הרגשתי שריטה קלה ברגלי. חשבתי כי זה שיח אצותיים אשר ניתק מ"מקומו וניסיתי להרחיקו בבעיטה. בו ברגע לפתו אותי זרועותיו הכבירות של תמנון ענק, אשר החל כורך את זרועותיו סביב חזי, מותני וידי."

אחר שהתמנון הדריק בכהן רעל מהמם, שחירפולו גרמה לו לבחילה ולשיתוק החל מושך אותו לתהום. כשהצליח להשתחרר מ"רוע אחת — נלפת באחת משבע הזרועות ה"נותרות. בהרגישו כי ריאותיו עומדות להת"פקע ודמו להתפרץ מרקותיו, עקב הלחץ הע"צום, התאזר למאמץ אחרון, בעט במפלצת וניחק הימנה בצופו אפוס-כוחות ליבשה. משך תשע שעות נתענה סמיט-מנון בכא"בים נוראים, משך יומיים נוספים שכב ב"אמבטיית קרח להפיג את התנפחויות ליטופי התמנון.

משהגיע דו"ח המאורע לידי ממשלת ה"איים עורר תימהון רב: אין תמנונים מצויים במימי איי פיג'י. כעבור ארבעה ימים הוס"ברה התעלומה: גופת תמנון ענק, קשור לכ"בל גרר, נפלתה לחוף. החקירה העלתה ש"מצא תמנון ממפרץ בנגל ההודי ומתו נב"מרעב ואפיסת כוחות. ההסבר: התמנון נגרר בעזרת כבל ממימי הולדתו, שוכן בידי אדם במפרץ ג'והו.

בגלות חקירה נוספת כי איילה-אמליה עגנה ביום המקרה בפיג'י, אחר שבאה קודם לכן ממפרץ בנגל לא נתקבל גם הסברו של הק"צין הראשון ואן-קנאל כי התמנון נועד לפ"אר את מועדון התפנון. התוצאה: ואן-קנאל נעצר, משטרת פיג'י פוטר. אך מועדון ה"תמנון לא נסגר. הסיבה: פטרון הכבוד שלו הוא הדוכס מקנט המנות, אחי המלך הבריטי.

סרטים

"מקבת"

אורסון וולס הוא אחר מחשובי מבצעי יצירתו של שיקספיר על הבמה וגלי האתר בארצות הברית. טבעי, איפוא, שכאיש רדיו תיאטרון קולנועי, ינסה להפנות אל שיקספיר גם את צדו השלישי של המשולש האמנותי שלו.

לכאורה, הטרגדיה אודות האציל הסקוטי השאפתן מקבת הולמת להפליא את נטייתו (החולניות במקצת) של וולס. העלילה המילודרמטית מתאימה לטפול וולסי בייחוד: תר: תאורה פסיכולוגית, משחק חזק ותיאטרוני, שפיות דמים.

כאשר מנבאות שלוש מכשפות למקבת (וולס), אחד מאדוניו של סקוטלנד, שהוא עומד לזכות בתואר אצילות נוסף וברבות הימים יהיה מלך על סקוטלנד כולה, הוא מהסס להאמין להן. אבל משחלקה הראשון של הנבואה מתמלא עד מהרה, הוא מתחיל לראות את עצמו כאילו כתר המלכות כבר מונח על ראשו.

אשתו (גינס גולאן) מסיתה אותו לדחית את הקץ, לרצוח בחשאי את המלך דאנקן (ארסקין סנפורד), הלא באחד הלילות בטייב תו של מקבת. לאחר הרצח נמלטים בניו של המלך הקטול מן המדינה, מקבת יושב על כסא המלוכה. אולם שפיות הדמים מולידת שפיות דמים; הארץ מתמלאת חמס ורצח. פתחים נוראים מדריכים את מנוחתם של מקבת ואשתו. לידי מקבת אינה עומדת בהם, יוצאת מדעתה ומתה. לבסוף מרים האציל מקדאף (דן אוהר) ליהי) את נס המרד, עולה על ארמונו של מקבת בעזרת צבא אנגלי, מתין את ראשו של העריץ מעליו.

משהחליט וולס להסריט את המחזה השיקספירי הגדול, ארגן להקה של שתי קנים, העלה את הטרגדיה, בעבוד מיוחד (מ-1993) השורה אשר במקור, נותרו בסרט רק מחציתו, בצורך מספר שורות משל וולס (עצמו) בתיאטרון, הקליט את המלל, העביר את הלהקה לאולפן הוליוודי קטן וזול (רפאליק), צלם מקבת בחפזו של שיא (שבועיים), באופן שמקצב המשחק יתאים למהירות השיח בהקלטה.

אכן, החפזו שבשעשע ניכר בכל תמונה בסרט, כשם שניכר יחסו התיאטרוני של הביום. לא הועילו לוולס הלהטוטנים הקולי נועיים, השימוש בתמונות עשן, בהמונים, באורות וצללים, בצלומים (ביחוד של וולס עצמו) מוויית שונות ומשונות; מקבת נר-אח כתיאטרון מצולם. כיוון ששיקספיר היה כפי הנראה, איש תיאטרון מוכשר יותר מאשר אורסון וולס הוא איש קולנוע, נופל הסרט מן המחזה, המתח המצוי בשפע במקבת של הבמה נעדר לחלוטין מן הסרט. מקבת ללא מתח הריחה כתפל ללא מלח. המחזה היה בשעתו משהו המקביל לסרט הבלשי של הומן הזה. כמוכן שהוא בהר

בה יותר ממחזה של מתיחה: יצירה פיוטית גדולה. אבל שיקספיר בנה את המיחזה במטרה להדהים, להפחיד, למתוח. אצל וולס, שתי התמונות ברות המתיחות הגדו לה ביותר: רצח המלך וגילוי הרצח (פער) לוח המתרששות מאחורי הקלעים בעוד שהקהל עוצר את נשימתו) אינן משיגות כל מתח. יתכן מאד שמקבת מתאים יותר לכשרון כמו היציקוק.

אולם מקבת אינו סרט בלתי מוצלח, אף על פי שאלה המכירים את המחזה הוא עשוי רק להדאיב. הקהל הרחב שהיצירה השיקספירית אינה נהירה לו, והמתבונן במקבת כסרט שאין לו אב שהוא חייב להתבייש בפניו, רואה על הבד משהו חתרן רג מן השיגרה; מקבת של וולס משמש מבוא מצוין — לקהל הרחב — אל מקבת של שיקספיר.

וולס מכיר היטב את שיקספיר וידיעתו את היצירה ניכרת בכל פרט ופרט של הסרט. בהתחשב בתנאי ההפקה המיוחדים

"אני גאון!" לאחר הישגיו האמנותיים הכבירים בשנות העשרים לחייו, נר את עתה פעולותיו של וולס בן ה-36 חוזרות ביותר. אולם משך עשרים שנות פעילותו המקצועית בשטח התיאטרון-רדיו קולנוע, עשה האיש הצעיר גדולות, באיכות ובכמות. מרצו הוא אנדי. רבים אחרים היו צריכים להקדיש חיים שלמים לסך הכל יצירתי כשלו.

וולס, המעיד על עצמו ללא ענווה ובכל הזדמנות (ביחוד כשעיתונאים מצויים בטווח של שמיעה) "אני גאון!", היה בן שנתיים בלבד כאשר נכרו בו סימנים ראשונים של גאונות. הוא דבר, בגיל זה, אנגלית רהי

טה "כמו אדם מבוגר". אל הבמה נמשך עוד בנעוריו, אולם כשחקן מקצועי הופיע לראשונה לא באמריקה מולדתו, אלא דווקא באירלנד, אליה נסע לטייל. בהיותו בדאבלין, והוא בן 16, ניגש אל אחד התיאטרונים החשובים של הבירה האירית, הציג את עצמו כבן

אורסון וולס ("מקבת") לידי מקבת יוצאת מדעתה

25 וכשחקן חשוב של להקה ניויורקית נודעת. לאחר זמן הכרוז שלא חש בכל מוסר כליות עקב השקר: "אילו היתה אותה להקה ניויורקית מכירה אותי היתה בלי ספק מצרפת אותי לשורותיה". איך שהוא הציג את עצמו, וולס הופיע בתפקיד משנה שונים במחזות כמו היהודי זיס, המנט.

משחזר לניוירוק היה סבור שיתקבל בזרועות פתוחות. הוא טעה. הוא נאלץ להתחיל את דרכו במשחק מראשית. אבל ההצלחה לא אחרה לבוא. הוא הופיע בשיר רת תפקידים חשובים לצידה של שחקנית הבמה המפורסמת קאתרין הורנל, ביים מהדורה כושית של מקבת, (בה הועבר מקום העלילה מסקוטלנד להאיטי, כל הדמו

במינם, בחפזו הרב, הריחו באמת יוצא מבדר הרגיל: המשחק, קריאת התרומים הלבנים אבל הסגנונים בעושרם הלשוני, היא ללא רבב. אותו דבר יש להגיד ביחס לתפאורה המצומצמת אך הנאה וההולמת את היצירה כולה באפרוריותה הקודרת, לתלבושות, לצלומים. וולס השכיל לאפוף את סרטו באווירה מאד משכנעת של התקף פה השחורה ביותר של ימי הביניים (מאה 11).

פגם הגורע מן הנאתו של הצופה העברי הוא התרגום הדבוק לגופו של הסרט. המי תרגם (האלמוני) שאין לו מושג כלשהו באנגלית שיקספירית, נותן פרוש חרש ומעורר צחוק לכמה מן השורות הפיוטיות ביותר במחזה.

יות היו כושיות, מקבת היה ראש שבט), העלה את יוליוס קיסר לשיקספיר בתלבי שות מודרניות (מוסליוני היה או דיקטאטור באיטליה וההצגה היתה להפגנה אנטי-פאשיסטית).

בינתיים גבר הביקוש לוולס, עקב קולו העמוק והחזק, ברדיו. הוא הופיע במספר הכניות מדי יום ביומו, שכן לעצמו אמביו לנס להעביר אותו מתחנה אחת למשנהה בחופזה (מהירות הנסיעה של אמבולנסים אינה מוגבלת). מחוץ לזה היה בדבר משום פרסומת, וולס העריך תמיד את המוניטין והתהילה.

עדיין צעיר מאד. וולס העלה על הבמה הניוירוקית כמה וכמה מחזות נוספים. כולם נידונו לכשלון, הגם שלא היו נטולי ענין. לרגע נדמה שהגאון יבש ליחו. אולם עתה רמזה לו הוליווד: הצעות רבות ניתכו לו וולס בן ה-24. הוא דחה את כולן פרט ליחידה שנתנה לו חופש פעולה מלא כמפיק, מחבר, במאי ושחקן. לפי התכנית היה צריך סרטו הראשון להיות לב החשיכה, לפי ספור מאת ג'וזף קונרד. זה היה צריך להיות גם הסרט הראשון בו המצלמה היא הגוף ראשון, "אני" המספר את העלילה. לאחר שבוזו וולס למעלה ממיליון דולאר על הסרט, הפסיק אותו באמצע. אז עלה בדעתו להסריט עלילה בלשית והתפקיד הראשי הוצע לקארול לומבארד, אחר לרואלינג ראסל. שתיהן דחו את ההצעה, חששו להפקיד את עצמן בידי במאי מתחיל.

וולס גמר אומר להסריט את ספור חייו של אחד מאילי העתונות האמריקאית הגדולים: ראנדולף הירסט. הסרט נקרא האזרח קיין והפעם סיים אותו ללא תקלה, פרט למלחמה העזה שהכריז הירסט על וולס בעתונות שלו, בבתי המשפט, אך ללא הועיל. האזרח קיין יצא לאור, היה אחד הסרטים החשובים ביותר בתולדות אמנות הבד, השפיע במדה רבה על התפתחות הקולנוע בעולם. לאחר סרט גדול שני, אותו כתב וביים, אך לא שחק בו, משפחת אמברסון, כאילו נפסק מיינו של האיש. הגברת משנחאי, ששימש עילה להנצחת פרצופה היפה, אך חסר ההבעה, של אשתו באותם הימים, ריטה היוורת, לא הצטיין בשום דבר מיוחד. מקבת הוא מעניין, אבל למטה מן הרמה ההוליוודית.

אולם אורסון וולס עודנו צעיר מאד. קרוב לוודאי שעדיין לא אמר את מלואו האחרונה.

בקצרה

"ענני סערה" הוליווד מחטטת בפצע נוסף בגוף האמריקאי. הפעם: הקולקוס קולאן, אגודת הסתרים הלוחמת בקאתולים, כושים ויהודים. גייג'ר רוג'רס, רונאלד ריגן, סטיב קוקריין בעלילה מותחת לעיניים, אך חסרת עקמות ומשקל.

"מר 880" אדמונד ג'ון בתפקיד מוזיק השטרות החביב והמצליח ביותר בהיסטוריה.

חשבץ מס. 91

(ערך עפי מתכונת הכתיב העברי המלא)

8	7	6	5	4	3	2	1
						9	
	16	15		14		13	12
	20		19		18		17
		24	23		22		21
	30		29		28		25
36		35		34		32	31
	41		40		39		37
		46		45		44	42
			50		49		47
				53		52	51
					55		54

מ... 1) אבי כל מעשה תרשום וברזל; 6) בית הנר; 9) מחשבה; 12) סכה; 15) אל במצרים הקדור; 17) מלח יום; 18) אסון; 20) כפול; 21) קיים; 22) שיר; 23) קבוצ גדול, מקבוצי, הקבוצ המאוחד; 25) נזר עץ; 27) את; 29) אריה; 31) זיק; 33) דרדר; 35) חצי מחצית; 38) מנרה; 40) אספ; 41) אית הנצחון של צירציר; 42) מלח הנבלה; 44) צמרנין; 46) כתר בת; 47) עון; 49) אל המלחמה היווני; 50) חוק לא כתוב; 51) מלח עברי שמת לפני שנים מועטות; 53) מריבה; 54) מלח עברי הידוע גם בין הגויים; 55) ניכור לאומי.

מאונך: 1) ספר ידוע של הרצל; 2) תואר אציר; 3) נעמה; 4) תבן; 5) מאשי המסתדרות; 6) מחבר, "העורב"; 7) בן; 8) בלתי מנוסה; 11) צר רה הנדפס; 13) שטח ישר; 14) אכסניה; 16) מזל; 18) שית קוצני; 19) חלק המלבוש; 24) שרמה; 26) אבן טובה; 28) פטיש כבד; 30) אלה; 32) חומר מילוי לכסות; 34) מברב; 36) מקור מים חיים לידים המוות; 37) זעזוע; 39) נכור מחזה של ארתור מילר; 43) תבן; 45) מספר המחזה לפי המסורת; 47) אחז ראי על המפעל; 48) כיוון; 50) מעמר; 52) נישא; 53) מלח שאה.

פתרון תשבץ מס' 89

מאונך: 1) אשרי האדם מפתח תמיד; 4) אפילו שחית חולין של תלמידי חכמים צריכה לימוד; 8) אבות אכלו בוסר; 10) פשוט נבלה בשוק ואל תצטרך לי בריות; 12) פיר; 13) דין פרוטה כדון מאה; 16) דין; 17) תנח; 19) לא בחיל ולא בכוח כי אם ברוח; 20) אהב את המלאכה ושנא את הדבנות; 21) דל

להחזיר את המלחמה לתוך מחנה האויב — חבלת מיתקנים, התקפות גרילה ומ"א רבים בדרכים.

בראש תנועה זו הועמדו שני קצינים גבוהים שקנו לעצמם שם בעולם הערבי. הראשון: הגנרל עזיז על אל-מסרי באשא, השני: הקולונל עבדאללה אל-טל, לשעבר קצין הלגיון הערבי. עזיז אל-מסרי התחיל את הקריירה הצבאית שלו במכללה לקציני מטה של הצבא התורכי בשנת 1902, אליה נשלח מקהיר, בה נולד, על ידי אביו.

הוא היה אחד מאלה שמדדו בראש המהפכה המזוינת של התורכים הצעירים בשנת 1908 בחקוה כי המשטר הח"דש יתן לנתינים הערבים שוויון זכויות בקיסרות העות'מאנית. אולם אכזבתו בכך וון זה לא איחרה לבוא והוא היה ממיסדי די ארגון חשאי ערבי בקהיר בשם אל-קהטניה (על שם אחד מאבות הערבים האנטיים) אשר אליו השתייך גם צעיר בשם עבד אל-רחמן עזאם.

בשנת 1913 התנדב (בזרזת מייגור) ללחום נגד האיטלקים שפלשו ללוב. הוא עמד בראש ההגנה הערבית שם בצורה מזהירה אך לא יכול היה למנוע את כיבוש הארץ בידי האיטלקים. הוא חזר לתורכיה בשנת 1913 ונוכח התככים והקנאה נגדו במטה התפטר מן הצבא. הוא ניהל ארגון כל הקצינים הערבים של הצבא התורכי לחיית מאוחדת בעד עצמאות ערבית. ארגון זה, שנקרא אל-עדה, הפך במרוצת הזמן מרכז המימיות ה"הצבאית" נגד השלטון העות'מאני והיה אחד הגורמים ששייפו פעולה עם לורנס בארצות הברואים נגד התורכים במלחמת העולם הראשונה.

בתיק הרמטכ"ל, בגידה. ב-9 בפברואר 1914, בצאתו ממסעדה בקוניסטנטינופול אחר ארוחת צהרים, נעצר עזיז אל-מסרי על ידי הבולשת התורכית. במשפטו, שנתקיים בחשאי, נאשם אל-מסרי במעילת כספי הצבא, קבלת שוחד מידי האיטלקים להפקרת לוב וחי תורה השלטון התורכי בצפון אפריקה. מעצרו עורר תגובות במדינות רבות ובמצרים, ארץ מולדתו, פרצו הפגנות מחאה והמנהיגים המצריים פנו ללורד קיצ'נר, הנציב הבריטי בקהיר, בבקשה להתערבות דיפלומטית.

בהתחלת אפריל נידון עזיז אל-מסרי למח. המהומות התרבו, ארצות אירופיות רבות התערבו ובריטניה אף אימה לנקוט בצעדים חריגים אם יוצא פסק הדין לפועל. הממשלה התורכית גרתעה ברגע האחרון, עזיז אל-מסרי קיבל חנינה וחזר למצרים — גיבור לאומי.

פלישתו השניה לכותרות העתונים בי עולם היתה בשנת 1941 כאשר מטוס קטן של חיל האוויר המצרי נאלץ לתנות חניית אונוס לא חרחק מאלכסנדריה. בתוך המטוס היה הגנרל עזיז עלי אל-מסרי, ראש מטה הצבא המצרי. בתיקון הצבאי העתק של מערך כוחות הצבא המצרי והצבא הבריטי במצרים. מטרת טיסתו: קווי הצבא האיטלקי הנלחם בצבא הבריטי במדבר המערבי.

כעבור ארבע שנות מעצר פתוח שוח' רר הגנרל אך לא הורשה לחזור לצבא — גם מלחמת ארץ-ישראל לא הוציאתו מזמנוי שקיעתו. עד אשר הפתיצה פת' אום ההודמונת הכספת. גבוה, רוה, בעל שער שיבה (הוא בן 69) קם ככינוס האחים המוסלמים ובהתרגשות עמוקה סיפר להם על חייו שהיו תמיד קודש למלחמת עמו לעצמאות.

"עתה הגיעה השעה להגשים את כל החלומות!", הוא הכריז, "בכוח הנשק נקנה את חרותנו!"

ללא היסוס החליטו הנאספים להקים גדודי מתנדבים שעיקר פעולותיהם תבון צענה בשטח המוחזק בידי האנגלים. פעולה צודית, לא נחותר-ערך, תתנהל גם נגד המצרים שימשיכו לשתף פעולה עם האויב. כסגנו של הגנרל נזקן נתמנה עבדאללה אל-טל מחוסר התעסקות מאו ברח למצרים לפני כשנתיים.

"אלחם למען מצרים כפי שנלחמתי למען מולדתי. כי מאבקה של מצרים היום הוא מאבק כל הערבים", הודיע ה' קולונל הירדני כסיום והשמיע את סיסמת שותפיו החדשים, המתנוססת על דג' ליהם הירוקים של האחים: "דת מוחמד בכוח החרב".

מצרים

בכוח האחים והחרב

היה זה תור מייז ביותר שהודגב כי כניסה לבית בן הקומותיים ברובע סא' יידה זינב בקהיר. בחורים צעירים לבושים אירופית ומרכיבים משקפיים נדחקו עם פלחים לבושים קפטני כותנה ויח' פים ועם אוספי זנבות סגירות עטופים סחבות. היה זה תור רעשני וזועף ומדי פעם קפץ אחד הממתנים על ספסל או נישא על כתפי שכניו ותוך התרגשות הנראית לעין שאג סיסמה משולהבת. לרגע היו נדהמים ההמולה והרעש ומאות המצטופפים שאגו את תשובתם: "מות לאנגלים הטמאים!"

על פני הבית תלה שלט בד ארוך וע' ליו הכתובת בצבע אדום: "מרכז תנועת השיחרור הלאומי". לפני ימים אחדים היה זה הסניף המקומי של ארגון האחים המוסלמים. גם עתה, לאחר הופעת הש'לט החדש, המשיך השלטן ו'ישן — צנוע יותר במקצת — להתנוסס עם המלים: גמעיית אל-אכואן אל-מוסלמון. כי לא היה שום סוד בעובדה כי מאחורי תנועת השיחרור הלאומי עמדו האחים עוד לפני הכרות אל-נחאס על ביטול חוה. 1936 וסיפור סודאן לכתר המצרי ניהלו האחים המוסלמים מערכת הסתה נגד האנגלים (והזרים בכלל) ותבעו פעולות צבאיות להוצאתם מאזור הסואץ. לתביעותיהם היה משקל רב מאחר שהיו את הארגון המחתרתי היחיד שהיה מצוי ייד בכמויות נשק גדולות. שנאספו במדבר המערבי אחר קרבות מלחמת ה'עולם השניה. הם גם לא הסתירו את העובדה שהתאמנו בשימוש בנשק זה והתארגנו לבצע הפיכה בכוח הנשק במצרים.

עמדתם התחזקה במידה כה גדולה עד כי בשנת 1948 נאלץ ראש הממשלה מח' מוד באשא אל-נוקראשי להכריז על אר'גום כבלתי-חוקי. רצח אל-נוקראשי שבא כתגובה היה נקודת מוקד בהתפתחות הארגון: המשטרה הפוליטית הח' שאית ארבה לחסן אל-בנא, מנהיגם הד' מגוי המלחמה של האחים המוסלמים, רצחה אותו בדם קר באחד מרחובותיה הראשיים של קהיר. אלפים רבים של חברי הארגון נשלחו למחנות ריכוז, רכז' שם (שכלל בתי-חולים, עתונים, עסקים מסחריים ופקדונות גדולים בבנקים) הוח' רם, מחסני הנשק שלהם נתפסו. אמנם פעולות אלו לא חיסלו את האיר'גון לחלוטין — אולם הן שיתקו את פעי'לותו. מות מנהיגם הפילה על האחים אי' מה ותדהמה: האנדלמוסיה שררה בשור'רותיהם. המועדונים הרבים נסגרו — לא רק על פי צו השלטונות אלא מחמת התפוררות ההנהגה העליונה שהיתה כולה מרוכזת, למעשה, בידי חסן אל-בנא.

כוחם של האחים המוסלמים כגורם פור'ליטי נתבטל כמעט לחלוטין ובמקומו נש'ארו רק געגועיהם של חבריו ואוהדיו לימים הטובים בהם נפלה כל הכרזה של אל-בנא כפצצה בחוגי המדיניות במצרים ובארצות המוסלמיות השכנות.

במערכת הבחירות האחרונה, בשנת 1950, השתדל מוסטפה אל-נחאס לרכוש את מיתכת האחים המוסלמים, הבטיח להם חופש פעולה פוליטי אם יצא ב' בחירות. לאחר נחלו נצחון מכריע ב' בחירות ניסה אל-נחאס לחזור בו מהבט'חותיו, אך נוכח הפופולריות של האחים נאלץ לקיימן, שיחרר את העצורים, הח' יר לארגון את רוב נכסיו המוחזרים ומעמדו התוקף.

בראש: גנרל וקדונו. אך האיר'גון לא החלים במהרה ממות מנהיגו מייסדו. המוני נוער פנו אליו, עזבוהו ב' יאוש כעבור זמן קצר. אולם עם ביטול החווה והכרזות הממשלה נגד האנגלים בסואץ שוב התייצב הארגון בפרץ, כגוף היחיד במצרים המוכן ומסוגל לנהל את מלחמת העצמאות נגד האנגלים.

חברי האירגון אורגנו בגדודי שחרור שהוצבו לאורך הכבישים המובילים לא'זור התעלה ובעיר האזור עצמן (איסמע'ליה, פורט-סעיד, סואז), הוכרו על הר'שמת מתנדבים חדשים שתפקידם יהיה

* חלק מנשק זה נמכר בזמנו לנציגי המחתרות היהודיות בארץ-ישראל.

"חי מאבק העם המצרי לעצמאות ושלוש" זוהי אחת מעשרות הכרזות אשר נישאו בתהלוכת המפלגה הקומוניסטית במוצאי שבת בתל-אביב. הקומוניסטים הם הגורם היחיד שהפגין אהדה כלשהי למצרים — מכיון שהם לוחמים במעצמה מערבית. ארבעה ממארגני התהלוכה הואשמו באירגון תהלוכה בלתי-חוקית, הובאו בפני בית הדין. נתברר כי חלק ניכר מבין המפגינים הובא מן המעברות הסמוכות ואתם גם ערבים מ'פרי.

הילדה לא רצחה. בבית המשפט המחוזי בתל-אביב נחתייט משפחה של מלכה כהן שנאשמה ברצח צרתה. בתמונה היא נראית יושבת בין שוטר ושוטרת לבושה אזרחית. במשפט נתברר שבעלה של מלכה, תושב מעברה, עולה תימן, הוציא אותה מאוהלה, הכניס במקומה את הנרצחת.

התחרות בין שני צלמים. צלם העולם הזה הסיח את דעת ההמון התל-אביבי שנתקבץ מסביב לסנדר אשר עליו הורכבה מצלמת הטלביזיה של שני צלמים אמריקאים. טסימו תוך שבוע 21 סרטים קצרים על ישראל לשידור למיליוני מקלטי טלביזיה אמריקאים.

יהודי (בשם סמבטיון, כמובן) בגיל 14, הוחרם בזכות זאת על ידי שלטונות הישיבה האגודאית בה למד, בחרם שהחרים יהושע את יריחו ובקללה נמצאת שקילל אלישע את הנערים: "ארור הוא ביום, ארור הוא בלילה, ארור בצאתו וארור הוא בכואו". הוא נדד לבדופשט, בירת הונגריה, הוסמך לרבנות, הפך נואם בחסד עליון, עתון הונגרי הגדיר כנואם בדינמית מילולי הע' לול לפוצץ סלעים.

אחר אהבים, ארמירל. בצרפת הת' פרסם בספרו האוטוביוגרפי חיים במלחמה, משהו גם כתב כי "יצירה איובית זו עולה על כל הספרות האוטוביוגרפית שבעולם, לרבות זו פרופונדית לאוסקר ויילד", האשים את שפינוזה (בגיל 17) כי היה גנב ספרות, עמד בגיל 19 בראש ההגנה החשאית, ברית סמבטיונית, בבסרביה, נאסר, התחפש למ' שוגע, נמלט מבית הסוהר וחזר לכפר מולדתו.

בבונדושנו, הכפר, התאהב, "אהבת ביכורים בעלמה יפהפיה, התעלס באהבים", אך עלה ערב יום הכפור תרצ"ד באניה צרפתית, לבוש כאדמירל בריטי, לנמל חיפה. התוצאה: חיילי הוד מלכותו הצדיעו.

ד"ר סמבטיון עבד בתל-אביב כפועל שחור מוכר עתונים, הכין את מפעל חייו, אנ' ציקלופדיה בת עשרה כרכים, בלילות, משך שנה וחצי פרסם מאה וחמישים מאמרים בהמשקף הרביזוניסטי אך "פרסומו העול' מי, כשרונו הגאוני וידיעותיו האנציקלופדיות הביאו לכך שכל חוגי היישוב נידוהו, קיפחו את פרנסתו וירדו לחייו" (מתוך קנאה, כנראה). מאז נעשה "איש ריב איש מדון להכול. ידו בהכול ויד כל בו".

העובדות (שלדעתו) קרא הוא למרד עברי מזויין נגד השלטון הבריטי בפלשתינה-א"י

לבנים או פנסתרים?

סופרון עברי (110 ע"י — ד"ר משה סמבטיון — אשכולון 1) ז"ל.

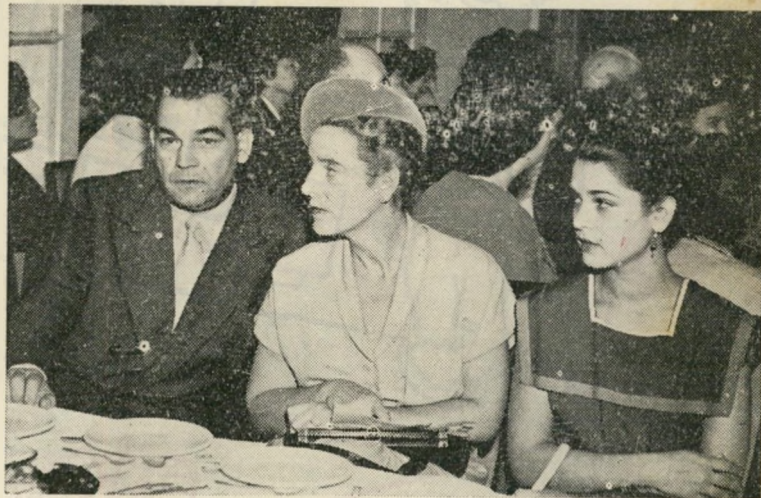
בספרון (אנציקלופדיה לספרות) כלולים 150 ערכים בלבד המקיפים את גדולי הסופ' רים, העבריים מימי פילון האלכסנדרוני, הכתובים בצורה שאינה יודעת גבול בפגי עותיה או כיבודיה.

משורר ההשכלה: "בדורו היה משורר בחסד עליון... ואילו בדורנו רוב תוכני שיריו עבר עליהם כלל לא קראים". חיים נחמן ביאליק, לו מקדשים ארבעה עמודים (בהשוואה לעשרים המוקדשים למחבר עצמו) זוכה לשבחים, "כל חיבה שבשירי (מת' מדבר) כלבנה שבקיר" אך לעומת זאת, "הפואמה המעורפלת, האטומה והביניימית, מגילת האש, אין נגר ובן-נגר שיפענחה".

אחר התקפה גסה ובלתי מרוסנת על פרופסור יוסף קלאוזנר, בגלל ספרו ישו הנוצרי ("שכמא את ספרותנו בלשוננו הק' דושה") בא שבח לגרשון שופמן: "מלה — פסנתר", גינוי לאברהם שלונקי במיטב הש' פה העברית המחודשת לפי ד"ר סמבטיון וזלמן שניאור, "כוכב הלואי לשמש השירה הגדול ביאליק" אך אף הוא סובל במקצת ממחלת "המלל הפיוטי".

ארור, ארור, ארור. התוצאה הברורה: האדם האחד הגדול באמת וראוי להוקרה של ממש הוא ד"ר משה סמבטיון. נכון, מעמוד 50 עד 70, על חמישית הסופרון, משתרע ניתוח האיש סמבטיון, אלוהיו ודתו. כדאי להסתפק באיש בן ה-38, שהוא "גדול הסופרים הצעירים בארצות-ישראל ואחד המלומדים הגדולים בעולם... אמן הסגנון העברי והפילוסופי... אשל רברב שענפיו נוטים לארבע רוחות העולם: מספר, פייטן, איש מדע, פילוסוף, בלשן, מבקר, מסאי,

והמרוצה מעצמו: "שלחתי מברק-ברכה לוינסטון צ'רצ'יל, עם עלייתו לשלטון. וינסטון הוא אחד מידידי הטובים ביותר". כוכב הוליבודי שלא התפרסם בגלל יופיו המיוחד, **ב'ב' ה'ב'**, יצא בהכרזה מצערת: "אני מסכן. חייתי חיים בודדים.. לא יצאתי עם נערה עד שהייתי בן ארבע!" **ליאו פולד** זכה להכרה ערבית: בשדר רדיו רמאללה, תחנת השידור של הממלכה ההאשמית, את אחד משירי הגיז המעולים שלו, הדגיש הקריין את מוצאו היהודי של הזמר.

השגריר השווייצר, אשתו ובתו, בתצוגת האופנה יפהפיה תכולת-העינים

אורחי גת'רימון התל-אביבי התלוננו על רעש יתר בשעות הבוקר. מקים הרעש: הכנר **מישה אלמן**, הפותח בנגינתו היר מית בשעה שבע בבוקר. אחר הסכרת ההג' הלה, הורגעו האורחים, המאזינים, עתה, לקונצרט חנים מדי בוקר, בעודם מנמנמים. כתבי הכנסת גילו כי ממשלת ישראל הח' דשה כוללת 14 שרים, לא 13, השר ה-14: מי שהיה שר המשפטים, ד"ר **פנחס רוזן**, שנשאר עדיין שר, למרות שכבר נטש את משרדו והחזיר את מכוניתו. ההסבר: כשר יחיד שלא זכה לחופשה בימי הממשלה הקודמת, אושרה לו חופשת שרים במאוחר, בימי כהונת הממשלה בה אינו חבר. לא נוח כל-כך היה חלקה של **פאולה בן-גוריון**, רעיית ראש הממשלה: בהר' פיעה במשרד תל-אביבי לקבל חבילת מזונות שנשלחה אליה מארצות-הברית, סרב נער המשרד, עולה חדש, להוציא את החבילה בהעדר פנקס זהות בידי המקבלת. אתר שההסבר כי הפנקס נשאר בירושלים והב' טחת נהג מכונית ראש הממשלה כי אכן המבקשת היא פאולה בן-גוריון לא הועילה, התקשרה אשת ב' גי' עם מנהל המשרד, המוסד ההסתדרותי פלקורס, זכתה, בהשפע' תו, לקבל את חבילתה.

רק עכשיו גילה **ירוחם כהן**, מי שהיה מפקד אינטליג'נס בריטי ושלישו של **יגאל אלון**, כי יחד עם חתימתו על המודעה נגד הסקריפ (העולם הזה 730) שלח לראש הממשלה סקריפ על סך 75 דולרים שקיבלו כמתנה מידו אמריקאי, היה בכך היחיד מבין 37 החותמים שהסיק באופן ציבורי מסקנה ממשית מהצהרתו.

בסוגרים. מידות בינלאומיות

המספר הצעיר **נסיב אדוני** (25) שעבר את הגלגול מסיפורי מלחמה (מצוינים) לסי' פורי אגודות, הגיע לבסוף לתנ"ך. בגליונו האחרון של ע"ן, דורשבעון שהוא עורכו, פרסם סיפור בן עשרת אפים מלה, בו תאר את רקע עליית **אליהו הנביא** הש' מימה. ההסבר: אליהו שהיה זנאי ואיש מושחת, נדקר למות על-ידי תלמידו **אלי-ש'ע**, בנסותו לחצות את הירדן בדרכו לסי' בוב הוללות ברבת-עמון.

סירניי סטנלי ובת-דודתו ידית טוב מאד

ושאלברט איינשטיין הודיע שכתביו של סמ' בסיון משפיעים עליו השפעה עליונה והש' ראה קומית — חסרות חשיבות. מה שחשוב ומניח את הדעת: הספר ארוס-הכריכה ויקר המחיר (לירה אחת) הנושא שתי תמונות של המחבר המשופם, נדפס ב-1000 ספסים.

פובליציסט, עתונאי, עורך, מחנך סופרים, מהפכן, מרדן, לוחם נגד כל העולם, חושן, מארגן, תעמלן, פולמסן. מלבד זאת נולד בבסרביה (שברומניה) בכך שוחט, כתב יומן בגיל שש, ידע מסכת תלמוד בעל-פה בגיל שמונה, ערך ירחון

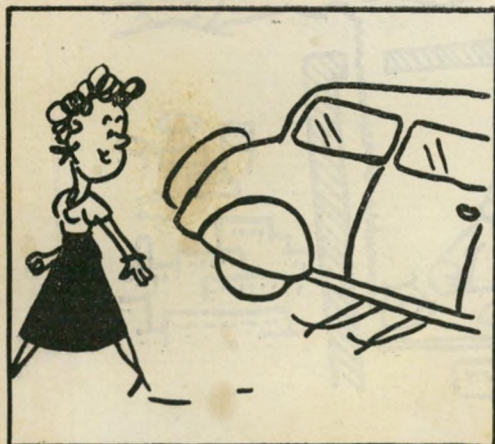
צבא המחתרת המצרי שהחל את מלחמ' תו באנגלים באיזור התעלה לא הסתפק בהנחת מוקשים ויריות ממארבים החליט גם להלאים את שמות כלי הנשק המחתרי תיים. הראשון בתור: בקבוק מולוטוב פצצת ההצתה מתוצרת בית כונתה על שם **מוחמד סלאח א-דין**, שר החוץ המצרי.

כשהוגרלו 160 דונם קרקע ציבורית ליד אלכסנדריה לשיכון עניים, נתגלו בין הווי' כים אחות **זיינב אל-נחאס**, אשת ראש הממשלה המצרי, בת אחותה בת ה-11, בן אחיה בן ה-10, אחיה ואשתו. בהגרלה שנייה של קרקעות ציבוריים (ליד שדה התעופה, קהיר) זכו שלושה מבני דודיו של **מוסטפה אל-נחאס באשא**, קשר הטלפון במעונו, ארבע מזמזכיריו וששה משומרי ראשו. לנוכח הזעקה שקמה בעי' תונות נאלץ מלך מצרים, **פארוק**, לעיין בדבר, ביטל את ההגרלות.

כשהופיעו כ-500 אורחים, לבושים הדר, במועדון המסחרי בתל-אביב, כדי לחזות בתצוגת הפרוות תוצרת ישראל (ראה במד' נה). נדדו מבטיהם, ללא הפסק, מן הודג' מניות היפות אל אורחת יפה יותר: **אווה זייפרט**. בתו היפהפיה, הבלגונית ותכולת העין של צירה החדש של שוויץ בישראל, **אומן זייפרט**, שהסבה לשולחן הדיפלור' מטי עם אביה ואמה **אווה**, אף היא יפה ביותר, בלונדת ובהירת עין.

מרכז סקרנות נוסף באותה הצגה היווה **סירניי סטנלי**, גיבור משפטי השוחד הבריטיים המפורסמים המבוקש גם כיום על-ידי הסקוטלנד יארד. חיך סטנלי השממון

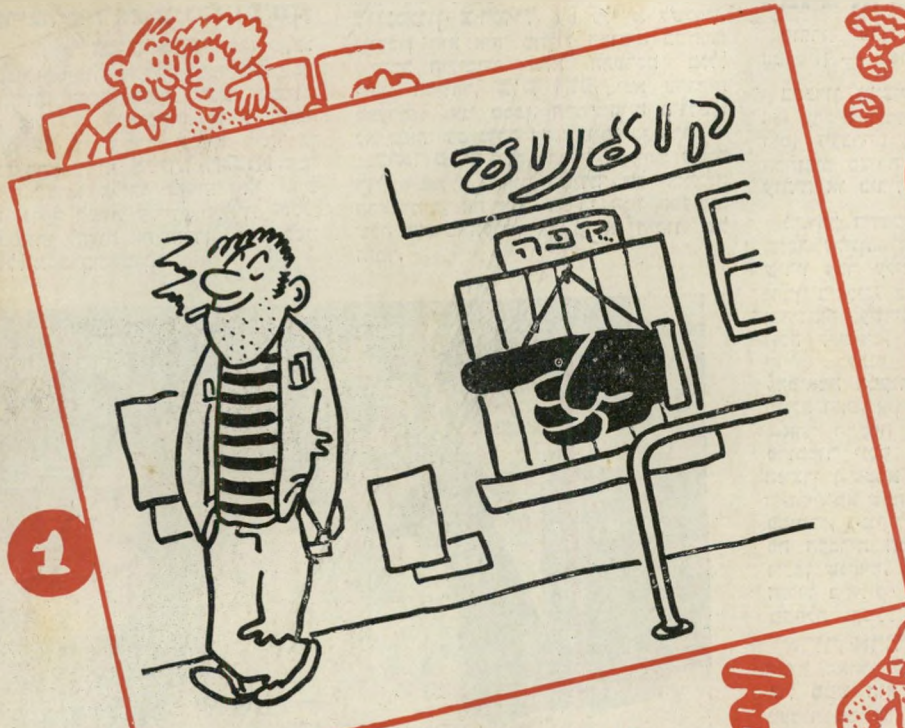
מזענת פשעים

תחרות הכותרות

[ראה עמוד 13]

1

3

2

5

4

